

By God

Sex dagar i Amman

Nuri Kino

By God
Sex dagar i Amman

Omslagsbilden

På framsidan av den står det *1st Battalion 6th Infantry, Unity is strength, "Regular"*, på baksidan *Operation Iraqi Freedom, 2003*, och en karta av Irak. Under kartan, längst ned, korsar två gevär varandra med texten *By God*.

"Medaljen" är det enda Alice änklings fru har som bevisar att hans fru har arbetat som tvätterska åt amerikanerna. När han frågade om han kunde få ett intyg som bevisar att hon har jobbat åt dem sade de "nej" och att det var för hans bästa.

Prolog

Det är dags att regeringar i hela världen får veta vad som hände assyrierna i Irak efter Saddams fall.

Under diktatorns tid var de etniskt förföljda, men så länge de bytte till arabiska eller kurdiska namn och godkände att de enbart kallades kristna fick de utöva sin religion i fred. Ett halvår efter den amerikanska invasionen började en ny systematisk förföljelse med ett enda mål – att utplåna existensen av Iraks ursprungsbefolkning. Kyrkor bombades, präster blev brutalt dödade, nunnor våldtogs, barn kidnappades ... Och det fortsätter. Det går inte en dag utan att vi mottar rapporter om förföljelse av kristna assyrier (som också kallas syrianer och kaldéer).

Hela områden är nu tömda på Iraks ursprungsbefolkning assyrierna. Ett exempel är stadsdelen Dora i Bagdad. Det var ett "kristet" paradiset känt för sin sprudlande kultur, nu är det en svart stadsdel. Så gott som alla kristna har antingen dödats eller flytt därifrån.

Irakiska politiker är förtvivlade över att Iraks hjärna har flytt. Assyrier är nämligen den grupp som har flest universitetsexamina. Irak kan inte byggas upp utan personer med rätt kompetens. Många yrkesgrupper har nästan helt försvunnit ur landet. Som exempel kan nämnas läkarna, som nästan alla numera befinner sig i grannländerna Syrien, Jordanien och Turkiet.

Den mångfaldigt prisbelönte filmaren och frilansjournalisten Nuri Kino erbjöd sig att resa till Jordaniens huvudstad Amman för att träffa irakiska assyriska familjer, gå bakom artiklar och rapporter och höra deras egna berättelser. Rapporten är skriven i dagboksform men innehåller en mängd relevanta fakta om kriget, förföljelsen och de politiska komplikationerna. Alla har lidit av kriget, men konsekvenserna för Iraks ursprungsbefolkning är förödande och kan inte kallas annat än etnisk rensning.

På många platser i Irak i dag är det lika med döden att inte vara muslim.

Dr Samir Afram och Nuri Ayaz
Mor Afrems stiftelse

Författarens förord

”Vi måste åka dit. Vi måste göra något! Vi kan inte med gott samvete bara sitta här och låta dem lida!” utbrast syster Hatune Dogan efter min föreläsning i Tyskland den 17 mars som Mor Afrems stiftelse bjudit in mig till.

Mor Afrems stiftelse är en nystartad hjälpororganisation som vill göra något för att underlätta livet för assyrier (som också kallas syrianer och kaldéer) världen över, och i synnerhet i Mellanöstern.

Två veckor efter min föreläsning befann sig syster Hatune Dogan och jag på ett flygplan till Jordanien. Hatune Dogan doktorerar i teologi på Oxfords universitet, driver en egen hjälpororganisation, Helping hand to the poor, och är snart färdig nunna.

På flygplatsen i Frankfurt i Tyskland möttes jag av fyra stora resväskor fyllda med mediciner, kläder, leksaker och godis – syster Hatune var förberedd. Ingen hon träffade skulle vara utan något att glädja sig över under påskhelgen. På flygplatsen i Stockholm blev jag hindrad från att göra samma sak. Min mor hade, med hjälp av andra släktingar, fyllt tre stora väskor med kläder och annat åt barn i Jordanien. Flygbolaget satte stopp för det. Jag hade bara rätt till 30 kilos bagagevikt. Syster Hatune däremot har rätt till mycket mer, eftersom hon har ett certifikat som bekräftar att hon är biståndsarbetare. Så det var bara att svälja och bära.

Vi mottogs på flygplatsen av tre entusiastiska assyrier, Gabriel, Isa och Susan Al Tawil, som inte hade en aning om varför vi rest dit men som visade stor gästvänlighet och var villiga att ställa upp på vad vi än skulle komma att behöva i Amman. Jag bad dem att köra till en av kyrkorna. Prästen för den syrisk-ortodoxa kyrkan och jag har nämligen en gemensam bekant. Prästen Ammanuel Istifan Issa Al Bana blev en aning förvirrad när jag klev in. Tobias Billström, Sveriges migrationsminister, hade ju redan tidigare samma dag besökt kyrkan för att träffa irakiska flyktingar.

Lite efter midnatt, två timmar efter att vi anlänt till Jordanien, stod jag i prästens dörröppning och kindpussades med min vän Hanna Shamoun. Nu var resan räddad. Det han inte vet om Amman, flyktingar och hjälp är inte värt att veta.

Tidigt nästa morgon började våra sex hektiska, oerhört intressanta, sorgliga och glädjande dagar i Amman. Torsdagen den 4 april anslöt sig ytterligare en engagerad assyrier, den holländska advokaten Febroniya Atto. Tillsammans fick vi, en från Sverige, en från Tyskland, en från Holland och våra hjälpsamma vänner i Amman, uppleva otroliga händelser.

750 000 irakiska flyktingar befinner sig i Jordanien, det är det ingen som betvivlar. Hur många av dessa som är assyrier är det ingen som vet, någonstans mellan 30 000 och 150 000 beräknar man. Organisationen Christian Solidarity International uppskattar dem till 100 000.

Vi åkte till Amman förutsättningslöst, vi ville att ödet skulle avgöra vilka vi mötte. Det gjorde vi rätt i. Det ena ledde till det andra, och resultatet blev denna rapport där flyktingarnas egna berättelser kommer fram. För att under en vecka, påskveckan 2007, försöka få en helhetsbild träffade vi också representanter för frivilligorganisationer, FN:s flyktingorgan UNHCR och myndighetsutövare.

Rapporten ni håller i er hand ger en skrämmande bild av kriget i Irak och dess konsekvenser för landets ursprungsbefolkning, men den ger också förklaringar.

Onsdagen den 3 april

Jordanien ser på irakierna som gäster

Dagen börjar med att vi besöker George Hazo på organisationen MECC, Middle East Council of Churches. Organisationens uppgift är att stärka kristnas ställning i Mellanöstern. Det gör de med stöd av bland annat Svenska kyrkan. Katolska och ortodoxa vägrar ge sitt stöd till MECC, och allt stöd kommer från lutheranska samfund.

Den jordanska regeringen accepterar inte irakierna som flyktingar, utan som gäster. Man vill inte uppmuntra fler att komma. De har alltså inte flyktingstatus, och därför får de inte den hjälp de har rätt till. Hazo är uppgiven och upprörd. Han anser att hans regering borde följa de råd den fått av internationella organisationer.

– Om den jordanska regeringen följde Human Rights Watchs rekommendationer och registrerade irakierna som flyktingar skulle världssamfundet hjälpa regeringen, även de arabiska staterna. Som det är nu finns de inte fast de existerar i hundratalsentals.

I rapporten ”The Silent Treatment” från november 2005 föreslås att alla irakier åtminstone borde få temporärt uppehållstillstånd i Jordanien. Rapportens slutsats anklagades av regeringens talesman Nasser Judeh för att vara orealistisk och osann. Den jordanska tidskriften JO Magazine gör i januarinumret en djupdykning i problemen med irakiska flyktingar i Jordanien. Den följer HRW:s rapport och kommer till samma slutsats: För allas bästa måste Jordaniens regering tänka om och godkänna irakierna som flyktingar.

Hazo säger att ingen tjänar på att man sticker huvudet i sanden. Vi vill veta om han vet hur många flyktingarna är, men det vet han inte. De kan vara en halv miljon. Men de kan också vara en miljon. En miljon människor på flykt.

Medan hans assistent ger sig iväg för att ordna ett jordanskt mobilnummer åt mig beställer han ”arabiskt kaffe”, som i arabiska länder heter ”turkiskt kaffe”. Hans kollega George Malke Afram gör oss sällskap. Båda härstammar från Turabdin, samma område i sydöstra Turkiet som syster Hatune och jag. De berättar kort om sin bakgrund, att de flydde till Jordanien från Palestina 1948, under nittonhundratalets största flyktingkatastrof i Mellanöstern, och att deras föräldrar flydde Turkiet under folk mordet 1914. De vet vad det innebär att vara flykting på grund av sin religion.

Svensk som jag också är frågar jag hur det kommer sig att de flesta irakiska flyktingar vill till Sverige. Anledningen ska visst vara att Sverige är känt sedan inbördeskriget i Libanon för sin vänliga asylpolitik. Hazo säger att man av FN:s flyktingorgan UNHCR kan se vart de flesta vill. FN har bara 17 000 registrerade irakiska flyktingar. Varför det inte är fler vet han inte. Men i sina kontakter med FN har han fått veta att de flesta irakier vill till Sverige, Australien och Nya Zeeland, eftersom dessa länder inte sänder tillbaka irakierna till ett brinnande Bagdad.

Det har däremot Jordanien börjat göra. Många deporteras tillbaka om de grips och saknar giltiga handlingar. De måste antingen ha ett jordanskt visum, vilket de flesta saknar, eller vara registrerade hos FN. Visumens giltighetstid är numera ändrad från ett halvår till en månad. Efter en månad måste irakier betala två dollar per dag för att få vistas i Jordanien. Något de inte har råd med och därför inte heller gör.

By God

Sex dagar i Amman

George Hazo säger att de första irakier som kom direkt efter att USA invaderat landet var ett fåtal rika som investerade stort. Landet går igenom en otrolig byggnadsboom. Priserna har gått upp med mer än 500 procent.

Nu fick jag en förklaring till varför jag inte kände igen mig i Amman, en stad jag älskar och arbetat i två gånger tidigare. Överallt byggs det, nya stadsdelar har kommit till och gamla har rustats upp. Det är som en helt ny stad. Som tur är så byggs även de nya husen enligt den jordanska modellen, och staden behåller sin charm.

Det finns en baksida av byggnadsboomen och de nya vackra husen. Jordanier som tillhör medelklassen lämnar sina lägenheter, hyr ut dem för ockerhyror till irakiska flyktingar och flyttar själva in i de nya, modernare.

Hazo berättar den ena historien efter den andra om brist på mat, sjukvård och omsorg.

Ett av de största problemen anser han vara att frivilligorganisationerna inte är koordinerade. I desperationen att hjälpa vet inte den ena handen vad den andra gör. Om organisationerna samarbetade skulle det underlätta för alla parter.

En av anledningarna till att jordanier ändrat sin inställning, och sin gästfrihet, gentemot irakier är bombningarna av hotellen i november 2005. De som tog på sig ansvaret för bombningarna var nämligen alla irakiska medborgare. Jordanien vill inte bli ytterligare ett arabiskt land med etniska, religiösa och politiska motsättningar. Nu fick jag förklaringen till ännu en skillnad från när jag var här senast: Överallt ser man poliser. Säkerhetsåtgärderna i Amman har ökats till max.

Det som upprör Hazo mest är att flyktingbarnen inte går i skolan, i alla fall inte alla. Vissa barn har inte gått i skolan på så länge som fyra år. Offentliga skolor är gratis och flyktingarna har rätt att gå i dem, men det finns inte platser nog och man hittar på anledningar för att inte acceptera flyktingbarnen. Privatskolorna kostar 1 000 dollar per år, och det är få irakier som har råd med det.

Det han inte tänker på att berätta om skolorna, men som jag sedan läser mig till, är att de enbart tar emot flyktingar med uppehållstillstånd, vilket den övervägande majoriteten inte har.

Offentlig sjukvård är gratis, men standarden är låg. Caritas eller någon annan hjälporganisation betalar, i den mån de kan, privat vård åt flyktingarna.

– Det internationella samfundet måste få upp ögonen och hjälpa Jordanien, säger Hazo.

Syster Hatune frågar om inte kyrkor hålls öppna för flyktingbarn. Vi får veta att några kyrkolokaler används som skolor. JO Magazine skriver att de flesta har stängts av myndigheterna, fast lärarna också varit irakiska flyktingar som arbetat ideellt med att undervisa barnen. En annan anledning ska ha varit att man från myndigheternas sida misstänkt att kyrkorna kan ha försökt sprida kristendomen bland muslimska barn.

George Hazo skjutsar oss till bygget av en ny kyrka där man planerar en vårdcentral, en skola och en lokal för social verksamhet. Stolt visar han upp ritningar och de halvbyggda lokalerna.

By God

Sex dagar i Amman

Efter att vi gått igenom alla lokaler frågar han syster Hatune om hon möjligen kan hjälpa dem att slutföra projektet genom att samla pengar för den bit av byggnationen som återstår.

Nästa anhalt är Caritas Healthcare, en av många vårdmottagningar som hjälporganisationen startat i Amman. Det är en anspråkslös lokal med tre rum, varav ett har en brits, en droppställning, en gynekologstol och hyllor med medicin som ska vittna om att det är en lokal där sjuka kan tas emot. För mig som jobbat som läkarsekreterare på Sveriges finare sjukhus med den bästa utrustning som finns känns det nästan överkligt. Men de gör så gott de kan, och jag får och kan inte klandra dem. Personalen är mycket vänlig och tillmötesgående. De är stolta över sin mottagning. Det är dock stängt eftersom den svenske migrationsministern just varit där, och de hade annonserat att de skulle vara stängt till sent på eftermiddagen eftersom de trodde att mötet skulle ta längre tid än det gjorde.

Snabb lunch och vi tar en taxi till FN:s flyktingorgan UNHCR, The United Nations High Commissioner for Refugees, för att träffa Rana Sweis, en av de ansvariga för presskontakter.

Inte ens en tjugondel är registrerade

Sweis vet inte heller hur många irakiska flyktingar som är i Jordanien, och hon ser därför med förväntan fram emot resultatet av den norska frivilligorganisationen Fafos undersökning. Jordanska regeringen har kontrakterat Fafos att undersöka hur många irakiska flyktingar som egentligen finns i Jordanien.

Vi blir förvirrade; å ena sidan påstår regeringen att det inte finns några flyktingar, å andra sidan vill de veta hur många de är. Fafos undersökning, Study of Iraqis in Jordan, kommer förhoppningsvis att ge svar på frågorna. Men det är inte säkert, eftersom många irakier är rädda för att bli deporterade och kanske därför inte kommer att träffa Fafos personal.

Rana Sweis säger att regeringen i vilket fall som helst har beräknat att de är ungefär 750 000.

UNHCR:s uppgifter är många, men den unga pressekreteraren verkar ha kontroll över hela spektrumet. Hon berättar om implementeringsorganisationer såsom Caritas verksamheter och om varför vissa registrerar sig medan andra inte gör det.

– Vi har två huvuduppgifter. Först kommer irakierna hit och söker asyl, då registrerar vi dem så att de har rätt till skydd och akut hjälp. Efter intervjun har vi ett team som hjälper dem med vardagen, det kan vara medicin eller vård. Vi jobbar med många frivilligorganisationer, och de har på golvet, på fältet, delat upp ansvaret mellan sig.

Men andelen irakiska flyktingar som registrerat sig hos UNCHR är bara ungefär tre procent. Sweis säger att det stämmer att endast 25 000 har registrerat sig. Varför vet hon inte. Men hon tror att det kan bero på att väntetiden är lång eller att flyktingarna är rädda för att de genom att registrera sig kan bli upptäckta av myndigheterna.

En anledning till att situationen i Jordanien skiljer sig från den i andra grannländer som irakierna flytt till är att landet inte har ratificerat, skrivit under, 1951 års FN-konvention om rätten till flyktingstatus. Det innebär att Jordanien inte behöver se irakierna som flyktingar och därför heller inte ge dem de rättigheter som de uppstår som sådana. Nu är de gäster. Punkt slut.

By God

Sex dagar i Amman

De kommer också med turistvisum. Giltighetstiden för visumen är olika. En del är på upp till ett år, men det är få som får dessa. De flesta får de på en eller tre månader. Sedan är de illegala. UNHCR har inga uppgifter om hur många irakier som lever legalt eller illegalt i landet.

Rana Sweis avbryter mig i skrivandet för att poängtera det positiva med Jordanien och anledningen till att många irakier ändå tagit sig hit.

– Varför är alla irakier i Jordanien och Syrien? Varför inte i andra arabiska länder och i andra länder i världen? Det beror på att Jordanien är ett gästvänligt land, så även Syrien. Jordanien är ett av världens vattenfattigaste länder, har överfulla klassrum och mycket hög arbetslöshet sedan tidigare, men har ändå tagit emot irakierna med öppna armar.

Det är uppenbart att Syrien och Jordanien har problem med flyktingströmmen. Bördan på de båda arabiska länderna är mycket stor, och världssamfundet måste ge dem bistånd.

Flyktingarna tillhör inte en viss grupp; alla som kan flyr landet. Professorer, mycket rika, mellanklass, kristna, shia, sunni och många mycket fattiga, alla har de flytt kriget och är flyktingar. Fram till nu har det inte varit några motsättningar grupperna emellan. De flesta har flytt hit för att slippa kriget och vill ha fred.

Jordanier i allmänhet är glada över att många välutbildade och rika irakier har kommit hit. Men det finns missförstånd och fördomar. De flesta jordanier tror till exempel att de flesta irakier är rika, något som inte alls stämmer. De flesta fattiga irakiska flyktingar bor i östra Amman och lämnar aldrig sina hem, eftersom de är rädda för att bli deporterade. Vilket också händer.

Några hundra har fått kvotflyktingstatus av UNHCR, och det är de som har det största skyddsbehovet. Antalen beror också på mottagarländerna, hur många de kan ta emot och hur många som söker sig dit.

2001: 4 143 till nitton länder
2002: 2 496 till fjorton länder
2003: 1 425 till femton länder
2004: 682 till tio länder
2005: 672 till nio länder
2006: 404 till nio länder

Hur många av dem som kommer att placeras i andra länder som har arbetat åt amerikanerna vill inte Sweis säga.

– Vi kan inte berätta hur många av dem som har arbetat för amerikanerna. För några veckor sedan sade amerikanerna att de kommer att ta emot 7 000 irakiska flyktingar. ”Resettlement” kommer alltid att vara för ett fåtal. Lösningen för majoriteten kommer att vara att återvända till ett fredligt Irak. Det kan självklart inte återvända dit i dag, och vi rekommenderar heller inte det. Situationen är svår för alla irakier, men i synnerhet för minoriteterna.

Enda sättet att få en lösning på situationen i Syrien och Jordanien är att alla grannländer bidrar till ett stabilt och fredligt Irak. Andra länder som Egypten, Turkiet, Libanon och Iran har

By God Sex dagar i Amman

också tagit emot irakier, och fler kan framdeles komma även till de länderna. I Irak finns det närmare två miljoner interna flyktingar.

Rana Sweis summerar situationen i Jordanien:

– Det här är inte ett typiskt flyktingproblem; i Amman finns det inga flyktingläger. Flyktingarna är blandade med jordanierna, de lever i ett urbant område och kom inte plötsligt hit. Det var inte så att vi vaknade en dag och fann 700 000 irakier i Jordanien. Lyckligtvis börjar världssamfundet förstå att det råder en humanitär kris, och att fler och fler flyr från sina hem i Irak. Oavsett vilken temporär lösning vi finner är det som att lägga plåster på ett djupt sår. Enda lösningen är att de återvänder till ett säkert och fredligt Irak. För att läka såret, som är politiskt, måste man finna en politisk lösning. Vi på UNHCR jobbar med den humanitära biten.

Klockan närmar sig tre. Hanna har kommit för att ansluta sig till vår grupp. Nu är vi ett team på tre personer.

Syster Hatune och jag frågar om det finns tid till att handla grönsaker. Vi är båda utsvultna på speciella sorter som inte finns i väst eller som besprutats så mycket att de inte smakar något när de nått fram till diskarna i våra lokala affärer.

Hanna tar med oss till en av sina vänner. Vi slänger oss över grönsakerna. Jag äter färsk mandel, små gurkor, minitomater, olika örter ... Masoud, grönsakshandlaren, skrattar åt oss medan syster Hatune fyller den ena påsen efter den andra med frukt, bär och grönsaker. Jag undrar varför han är ensam i affären när det finns så mycket billig arbetskraft i Amman. Han ler och säger att den unge assyriske mannen som hjälper honom är på lunch hemma hos familjen. Wael är nitton år och ensam ansvarig för familjens försörjning. Hans far har skjutits för att ha arbetat åt amerikanerna.

Hanna tittar på klockan och säger åt oss att skynda oss. Vi måste ta oss till andra sidan Amman om jag ska hinna intervju Sveriges migrationsminister, Tobias Billström, som är i Jordanien på blixervisit.

Vi träffar migrationsministern på Irakkontoret. Sverige är det land som tar emot flest irakiska flyktingar, bara i år väntar vi oss 30 000. Det är en av anledningarna till att Sverige inte ”bara” har en ambassad utan även ett hus som kallas Irakkontoret.

Ministern och hans team var trötta, det här var sista dagen på deras femdagarsresa genom Syrien och Jordanien för att träffa flyktingar, statsråd, religiösa ledare och frivilligorganisationer. Ministern, som är den första av EU:s ministrar som besökt länderna, var mycket nöjd med resan. Nu hade han mycket förstahandsinformation att bygga på.

Min artikel, som publicerades i Sveriges största dagstidning Metro dagen efter, löd:

Sverige tänker be EU och världssamfundet om stöd till Syrien och Jordanien, säger migrationsminister Tobias Billström när Metro träffar honom i Amman. Han är den förste europeiske migrationsministern som rest till de båda irakiska grannländerna för att på plats se hur situationen är för de irakiska flyktingarna. Han är mycket nöjd med resan.

By God

Sex dagar i Amman

– Jag känner att vi kommer hem med mycket förstahandsinformation. Vi har träffat statsråd, UNHCR, frivilligorganisationer och flyktingar som många av dem lämnat allt de äger och har när de flytt. Människor med hjärtskärande öden.

Sverige tar emot lika många irakiska flyktingar som resten av Europa. Irakiska flyktingar Metro pratat med i Amman säger att den svenske migrationsministern gett intryck av att han är i Jordanien för att stoppa fler att resa till Sverige. Ministerns svar till dem är:

– Sverige är här för att stödja Syrien och Jordanien i deras besvärliga situation. Vi vill också bidra med att hitta sätt att återvända till ett fredligt och säkert Irak.

Men han säger samtidigt att regeringen även kommer att verka för att irakier som fått permanent uppehållstillstånd i Sverige också ska kunna återvända.

Metro: Hur ska det gå till? Ska ni dra in deras permanenta uppehållstillstånd?

– Vi ska finna sätt för dem att återvända hem. Men det här är inte en fråga som går att lösa på en timme eller ens ett år.

Det svenska biståndet till Jordanien och Syrien kan komma att höjas, men först måste länderna redovisa för hur de kommer att använda pengarna.

Nuri Kino
Amman

På kvällen börjar våra möten med flyktingar. Syster Hatune vill att Hanna först tar henne runt bland andra fattiga, alltså inte irakier. Hon har med sig allmosor som hon vill sprida bland de mest behövande som påskpresenten.

Exempel:

En koptisk familj. Fadern har fått hjärnblödning och blivit förlamad, modern har fel på hjärtat och barnen, tolv och tretton år, har aldrig gått i skolan. Det är knappt vi kan vända oss i den lilla ettan. Barnen blir tårögda av presenterna, nallebjörnarna, som syster Hatune har med sig. Föräldrarna skakar av glädje när hon överräcker hundrafemtio dinarer, ungefär hundrasjuttio euro.

Sent på kvällen börjar våra intervjuer med kristna irakier.

De känner sig lurade

Vi börjar hos en gammal kvinna, 86 år, som ramlat och fått diskbråck. Hon är liggandes hemma hos sina barn och har börjat få liggsår. Men hon är glad åt att få främmande och ler mest när hon berättar hur jobbigt hon har det.

Hennes barn, son och dotter, har bott i en liten tvåa i över ett och halvt år sedan de flydde från Bagdad. Sonen, Sargon, var i Iraks huvudstad känd för att vara den som hade bäst koll på musik, arabisk som engelsk. Han drev en känd musikaffär med tillhörande kontor på övervåningen.

By God

Sex dagar i Amman

Den shiitiska Mehdi-gerillan, som förbjudit all musik, skickade ett hotbrev till honom. De krävde att han skulle stänga butiken.

Första gången han blev hotad tog han det inte på allvar. Andra gången lyckades han knappt rädda sitt liv. De rullade en rullstol med en bomb mot honom, han väjde och förstod i samma sekund att det var över. Att han måste lämna Irak.

Han stängde affären men fortsatte sälja cd:ar och videofilmer hemma. Han blev rånad och misshandlad. Morgonen därpå ansökte han om pass, sålde allt han ägde och hade och tog bussen mot Amman. Han lämnade till och med kvar alla sina kläder.

– Om vi skulle kunna återvända hade vi gjort det. Men vi har inte en chans. Kanske en dag, men just nu är vi på svarta listan hos islamisterna.

För någon månad sedan hittade Mehdi-gerillan en bild på honom och en kurdisk vän. Kurden blev kidnappad eftersom islamisterna trodde att han visste var Sargon är. När de grep kurden stängde de av hela gatan innan de kom in i hans hus.

För att släppa kurden krävde de en lösensumma på åttiotusen kronor eller Sargons huvud på ett fat. Det var ett halvår sedan. Hans kurdiske vän återfanns aldrig.

Sargons fru födde ett barn i Amman några månader efter att de lämnat Bagdad.

Hans syster i Australien skickar pengar så att de kan betala hyran. Caritas betalade moderns sjukhusbesök. Men medicinen tvingas de betala själva.

De betalar 85 dinarer för lägenheten, cirka 100 euro. Ingen av dem lämnar lägenheten om det inte är alldeles nödvändigt. De är rädda för att gripas och deporteras. De är illegala flyktingar.

UNHCR har gett dem ”protect-card”, som bevisar att de är registrerade flyktingar, men de jordanska myndigheterna bryr sig inte om korten. Han känner till många som har blivit deporterade fast de har haft korten på sig.

Han har ansökt om visum till så gott som alla europeiska länder, utan resultat. Han upplever hela flyktingsituationen som ytterligare ett spel för gallerierna, precis som kriget, den irakiska regeringen och den jordanska flyktingpolitiken.

Syster Hatune leker med barnen. Jag får inget grepp om hur många de är och hinner inte fråga förrän Sargon avbryter mig ännu en gång för att berätta hur besvikna de är på amerikanerna, som inte skyddade dem utan lät dem bli allmänt viltbråd för kriminella ligor och fundamentalistiska islamister.

Till vissa länder har han sökt flera gånger, till Australien så många som fem gånger. Enda sättet att ta sig från Amman verkar vara med hjälp av smugglare, men de vågar inte lita på smugglarna. Många av dem tar pengarna och syns aldrig till igen. Och även om alla smugglare vore pålitliga skulle de inte ha råd. De pengar systemen skickar räcker precis till hyran, maten får de från kyrkorna.

Alla är psykiskt slut.

By God

Sex dagar i Amman

Sargons släkting George är mest arg på USA:s armé. Han har haft ett flertal jobb åt den.

– Vi anställer kristna för att vi litar mer på dem, sade de, men när vi behövde dem lämnade de oss i sticket.

Under sina tre år i Amman har George ansökt hos den amerikanska ambassaden om visum vid ett tillfälle, men något svar har han aldrig fått. Hans föräldrar och syskon finns i Detroit, Michigan. Det verkar inte gå någon nöd på honom ekonomiskt. Men ju mer han berättar om sin situation, om hans rädsla för att bli upptäckt och deporterad, om hur besviken han är på den kristna världen, desto mer upprörd blir han. Han skriker nästan när han säger:

– Varför bryr sig inte den kristna världen om oss? USA gick i krig med kristen retorik, men Iraks kristna lämnade de att dödas. Vi har rätt till medmänsklighet om inte annat. Kriget har utvecklats till att bli ett religionskrig, allt annat är manipulation av verkligheten. I lägenheten bredvid den vi bor i bor en ung assyrisk man vars far dödades i samma Hummer som amerikanska soldater. Han har blivit föräldralös på grund av amerikanerna, men när han har ansökt om visum till USA har han fått kalla handen. Han lever på allmosor från oss andra som själva inte har bröd för dagen. Det är USA:s sätt att tacka.

George känner många som jobbat åt amerikanska armén eller åt något amerikanskt bolag i Irak. Lönen de fick var mycket hög, mellan tusen och två tusen dollar, ingen kunde tacka nej till den. De flesta har nu lämnat amerikanerna, antingen för att de blivit hotade eller för att de blivit dödade.

Han visar upp rekommendationer han fått av amerikanska armén.

En man som sitter bredvid Hanna presenterar sig som Nisha och undrar om vi skulle vilja besöka en familj som mist två döttrar. Två unga kvinnor som dödades för sitt samarbete med amerikanerna. Klockan börjar närma sig midnatt och jag frågar om de är vakna.

– I den familjen har ingen lagt sig på flera år, svarar han.

När vi kommer ut är det mörkt. Varje stad bör upplevas under alla dygnets tider. Ljuden, ljusen och dofterna förändras och för en in i en ny dimension av landet. Amman är mycket vackert på natten, det är något ljuvligt och fridfullt över staden.

Vi sätter oss i bilen, nu är vi fyra i teamet. Syster Hatune och jag sätter oss i baksätet. Vår nye kollega sätter sig i passagerarsätet bredvid Hanna, som kör bilen. Nisha kan inte sluta prata. Han känner många kristna irakier, och den ena familjen har mött ett lika svart öde som den andra.

Amman är byggt på kullar. Det är otroliga uppförsbackar, och syster Hatune blir nästan nervös när Hanna växlar från den ena till den andra växeln för att få bilen att bestiga bergen. När vi börjar närma oss vårt mål kör Hanna genom mycket trånga gränder. Dofterna har förändrats till en nästan outhärdlig stank, och syster Hatune är tvungen att hålla i mig för inte att ramla över all skit som finns framför porten till den familj vi ska besöka.

By God
Sex dagar i Amman

Lindas och Ritas bilder finns överallt i skjulet som de bor i

Det är som taget ur en skräckfilm. Nisha förvarnar oss. Den här familjen har inte ens stolar att sitta på. Vi skrattar. Visst, vi är från Europa, men vi har vårt ursprung i sydöstra Turkiet och har också suttit på madrasser.

Familjen verkar mycket glad åt att få besök. Den svartklädda modern kramar oss och presenterar de andra. Det är sonen Erkan, dottern Nora och maken Samir. I det andra rummet sitter den äldsta sonen Wasim. Han sitter kvar. Han hälsar inte utan tittar på tv.

Leyla, modern, börjar berätta:

– De var sju stycken i bilen. Mina två ögonstenar, deras fyra vänner och chauffören. Alla sköts till döds.

Hon tar fram bilder på döttrarna Linda och Rita, födda 1981 och 1985. Hon gråter, syster Hatune håller henne i handen och faller också en tår. Jag biter ihop. Nora, den enda levande dottern, kommer med kaffe. Precis vad vi behöver. Vi har varit i gång i nitton timmar.

Deras stolta far Samir berättar att flickorna först arbetade som tvätterskor åt amerikanska armén, men efter bara några månader avancerade de. De flyttades, eftersom de var kristna, pålitliga och talade engelska. En av dem flyttades till supermarketen i Green Zone. Den andra flickan sydde fast logon på uniformerna. Arbeten som pågick i elva månader.

Mamman visar fler bilder på döttrarna tillsammans med amerikanska soldater. Hon säger att det var omöjligt att inte tycka om hennes döttrar. De var begåvade, snälla och intelligenta.

När jag tittar på bilderna slår det mig att jag skrivit om dem. De var bland de första kristna vi känner till som blev dödade enbart för sin religion. Efter mordet på dem gick två olika islamistiska grupperingar ut och sade att det var startskottet för mord på kristna.

Föräldrarna och barnen fortsätter att prata om hur stolta de är över Linda och Rita. Själv kan jag inte göra något annat än att tänka på hur de bor. Sex vuxna personer i två små rum med lågt i tak, fuktiga väggar och muslimska grannar som enligt sonen tittar hotfullt på dem.

Storebror orkar inte prata, han sitter ensam i det andra rummet och kedjeröker. Emellanåt tittar han försiktigt åt vårt håll. Anledningen till att de hamnat här är att två av familjemedlemmarna dödades av fundamentalister. De är helt utblottade, och hade det inte varit för den syrisk-ortodoxa prästen som givit dem stolar, kylskåp och spis hade de inte kunnat överleva.

Fadern pekar mot ett dokument:

To whom it may concern
The Subject: letter of confirmation

Best regards,

We certified that the family of Samir D. where encountered to killing against their daughters Linda Samir D. birth date 1981 and Rita Samir D. birth date 1985. They where killed in Abu Greeb. The reason of killing is that they have been working in Khalid general construction

By God
Sex dagar i Amman

company. This event took place on Wednesday 19-8-2004. Samirs family is frightened. All other members of the family can also be killed.

With my respect thanks.

*Signed by
The father of the church
Nwazt Butrsw Hana*

De har försökt få träffa den amerikanska ambassadören vid fyra tillfällen men har blivit utkastade lika många gånger.

– Vi fick inte träffa amerikanerna för de lokala tjänstemännen. Vi visade dem dokument på engelska, men de visade inget intresse alls för att hjälpa oss. Man skulle nästan kunna tro att vi är brottslingar. Mina döttrars enda misstag var att jobba åt amerikanerna. Nu vill de inte ha med oss att göra.

Leyla berättar att hon är glad åt en enda sak, att hennes ena son, som också jobbade åt amerikanerna och brukade färdas i samma bil som systrarna, var sjuk just den dagen. Nu är han någonstans i Grekland. Dagen efter att hans systrar dödades började islamisterna leta efter honom. Samir sålde allt han hade för att få honom i säkerhet.

De fick pengar av amerikanerna till begravningen av Linda och Rita. Den kaldeisk-katolske patriarken Ammanuel Dali hjälpte dem med pengar för att komma ut ur Amman.

Leyla vill berätta om dagen för mordet:

Klockan sju hämtades Linda och Rita upp av chauffören från det företag som hyrde ut flickorna. De jobbade nämligen åt ett uthyrningsbolag. Det är så det fungerar i Irak. Ett irakiskt bolag kontrakteras och rekryterar personal. Systrarna kördes in i Green Zone och började jobba vid åtta. De älskade sina jobb, tjänade egna pengar och hade fått många vänner. Den morgonen var inte olik någon annan. De slutade arbetet klockan fem.

– När klockan slog sju började mitt hjärta att slå hårt, det var den minuten de skulle vara hemma. Två veckor tidigare hade jag fått numret till en ansvarig på företaget så att man skulle kontakta dem.

Hon gick till grannen, som hade en telefon. Grannen ringde företagets ägare, som sade att det var lugnt. Att de inte skulle vara oroliga. De skulle säkert vara hemma snart.

Den äldre brodern biter sig i underläppen medan mamman och de yngre syskonen berättar för oss. Hans ögon tåras. Han är fortfarande ensam i det andra rummet.

När modern fick grannen att ringa en andra gång blev även ägaren av företaget nervös. Han ringde amerikanerna, som sade att de såg dem lämna Green Zone.

Det var utgångsförbud och pappan kunde inte lämna huset för att fråga efter dem. Han skulle bli skjuten direkt.

By God

Sex dagar i Amman

Grannen fortsatte att ringa, och under det fjärde samtalet sade mannen som drev det irakiska företaget att de varit med om en olycka. Grannen krävde att få veta vad för sorts olycka. Motvilligt berättade deras chef att de blivit skjutna och hade skadats. Han sade också att de var på sjukhus.

Deras föräldrar och syskon blev paralyserade av chock och ville springa från sjukhus till sjukhus för att hitta dem. Men det gick inte. De fick vänta till morgonen. Det var nämligen utgångsförbud.

Deras sjuuttonåriga syster Nora snyftar medan hon serverar oss te. Hon minns den natten som om det var i går. Hon tror inte att hon någonsin kan glömma den.

– Jag sov inte en blund utan grät och bad till Gud att de levde. Jag kände på mig att inte båda var döda. Jag ville inte vara den enda flickan i familjen, de hade alltid tagit hand om mig. Jag älskade, älskar dem.

Det visade sig sedan att Linda inte dog förrän på sjukhuset. Hon hade suttit i mitten och inte fått lika många kulor i sig som Rita, som satt vid fönstret.

På morgonen gick Samir till polisen. Polischefen berättade för honom att den ena dottern dött direkt och den andra i ambulansen på väg till sjukhuset. Historierna går isär på flera punkter förutom en: Linda och Rita föll för islamisters kulor.

Wassim, den äldste brodern, jobbade under den tiden också hos amerikanerna. Han var kock på den amerikanska basen i Saddam Husseins födelseort Tikrit. När han fick beskedet förbannade han den dag han lämnade familjehemmet för att jobba åt amerikanerna.

Han har nu börjat närma sig oss. Syster Hatune frågar viskande på tyska om det är något fel på honom. Jag svarar att han som äldste bror tar på sig ansvaret, han tycker att han borde ha varit där för att försvara sina systrar. Syster Hatune frågar hur jag vet att han är äldst, vi har ju inte frågat efter deras ålder ännu. Jag berättar att fadern, Samir, kallas för Abu Wassim. Det betyder Wassims far, och samtidigt att han, Wassim, är äldste sonen. Det är en arabisk sed att uppkalla fadern och modern efter äldste sonens namn. Om de inte har en son blir det den äldsta dotterns namn.

Mamman bryter ihop och gråter hysteriskt när hon tar fram fler bilder på Linda och Rita. Wassim tittar på mig men säger fortfarande ingenting. De två yngre syskonen, Nora och Erkan, får tårar i ögonen, deras kroppar böjs.

Leyla fortsätter att berätta:

Veckan innan hade terrorister stoppat bussen och sett att flickorna burit kors. De hade skrikit åt dem att konvertera, att Saddam inte längre fanns kvar för att skydda kristna otrogna hundar. Den gången bar inte terroristerna vapen.

Linda och Rita hade varit mycket rädda den kvällen. De hade flera anledningar till sin rädsla. Ägaren till huset de bodde i hade redan när Saddam Hussein var vid makten försökt vräka dem på grund av deras religion. Två månader innan Saddams regim föll var de på rättegång. De hade stämt hyresvärden för att han försökt vräka dem på grund av deras religion, något som var olagligt i Irak då. De vann rättegången.

By God

Sex dagar i Amman

Två månader efter att regimen föll misshandlades Samir av hyresvärdens hantlangare. De sade att han och hans familj antingen skulle lämna huset, konvertera till islam eller ta konsekvenserna. Han vägrade göra någotdera. Hyresvärdens systerdotter spred rykten om att de arbetade med amerikanerna, och hyresvärdens son skröt med att han skulle få dem dödade. Vid två tillfällen skjutsade amerikaner hem Linda och Rita, vilket hyresvärdens son hade sett. Tre dagar innan de dödades hotade han att få hela familjen mördad.

Tre av hyresvärdens söner tillhör numera den fruktade shiitiska Mehdi-gerillan.

”Ni är amerikanernas spioner och vi ska lära er en läxa”, skrek flera shiitiska ungdomar åt dem när döttrarnas lik hämtades för begravningen.

En tredje son kommer in, klockan är över två på natten. Han ber om ursäkt för att han är sen, byter om till pyjamas och lägger sig på en av madrasserna. Jouni är nitton år och har många kompisar. Jag frågar hur han vill leva sitt liv.

– Vi har inget liv. Vi måste härifrån, annars kan vi lika gärna dö, säger han och rycker på axlarna.

Ingen i familjen jobbar. Den ende som lämnar huset är Jouni, de andra är rädda för att gripas och bli deporterade. Jag påminner dem om att de är registrerade hos FN. Jouni skrattar och säger att han känner till flera som har blivit deporterade fast de har haft registreringsbevis på sig.

Hyran är på 100 dinarer, ungefär 110 euro, pengar som de får i form av allmosor från kyrkor i Amman, så är det också med maten.

De ser ingen annan framtid än att komma till USA eller Australien.

Klockan tre går jag in i mitt hotellrum. Familjen som mist sina döttrar har skickat med mig två cd:ar, jag sätter in dem i datorn. De är båda från fester med amerikanska soldater under första månaderna efter invasionerna. Glada miner. Kramar och pussar. Amerikanerna har tagits emot som räddare. Jag blir illamående. Rörliga bilder på amerikaner som dansar assyriska folkdanser och assyrier som försöker dansa till hiphop. Månaderna därefter började slakten av kristna, just för att de dansat med amerikanerna. Jag försöker sova, men det är ingen idé.

Det blir knappt någon sömn under resans gång. Slumrar jag till så gör jag det, annars är det bara att jobba på. Vi bestämmer oss för att träffa så många familjer som möjligt, och att inte välja ut dem utan låta spontaniteten avgöra.

Torsdagen den 5 april

Tidigt på morgonen hämtar vi advokaten Febroniya Atto på flygplatsen. Nu är vi fem i teamet. Febroniya har tillbringat några veckor i Syrien och har besökt tre kristna irakiska familjer som alla var svartklädda, eftersom de mist en eller flera familjemedlemmar till islamistiska terroristers vapen. I Syrien finns över en miljon irakiska flyktingar.

Den syriska regimen är shiitisk, alawiter, och den jordanska sunnitisk. Det sägs att Jordanien är hårdare mot shiiter och Syrien hårdare mot sunniter. Det var dock inget vi undersökte. Säkert är att inget av länderna vill ha det sekteristiska krig som finns i Irak, och kanske därför försöker undvika att ha flera religioner samlade på en plats.

I bilen på väg från flygplatsen till Amman ringer en av de fyra irakier som under tre år arbetade som rådgivare på den amerikanska ambassaden i Bagdad efter Saddam Husseins regims fall. Han är i Sverige och vill ha min hjälp med sin asylansökan. Jag frågar om han tror att stridigheter mellan shiiter och sunniter även kan uppstå i Syrien och Jordanien. Hans svar är att inget av länderna kommer att tillåta det, annars hade det redan smällt. När jag för assyrierna på tal säger han att amerikanerna ständigt fick rapporter om förföljelse av kristna, men inte låtsades om det. Han minns till och med datum för attacker mot kristna. Dagen då Linda och Rita mördades är en sådan dag, en av de dagar som var början på det som den engelska organisationen Minority Right Group International kallar för *Assimilation, Exodus, Eradication: Iraq's minority communities since 2003*.

Vi ställer Febroniyas väskor på hotellet och ger oss av för det första mötet. Det är Caritas ena lokalkontor. De stänger egentligen tidigare i dag eftersom det är skärtorsdag, men Hanna övertalar dem att jobba över.

De går på knäna och flera familjer i veckan nekas hjälp

Vi kommer in till två leende chefer. Det är Mary Kiriakos, som är ansvarig för fältassistenter, och Gaby Daw, som är ansvarig för all verksamhet på lokalkontoret.

Verksamheten finansieras av ICMC – International Catholic Migration Commission. Varje Caritas-kontor har sin egen sponsor. Vissa har UNHCR, andra har Röda Korset och det här har IMC.

Elva personer jobbar på kontoret: sju handläggare/fältassistenter, sekreterare, kanslist samt Mary och Gaby.

Deras verksamhet sträcker sig över hela spektrumet. De besöker fyra till fem familjer per dag för genomgång av flyktingarnas situation. De som är nyanlända assisteras med kylskåp fyllda med mat, madrasser, filtar och allt annat man behöver i ett hem. Barn placeras i någon av de inofficiella skolor som finns i kyrkorna. Kontoret har kontakt med tio sådana skolor. De erbjuder också sjukvård, de har kontrakt med en vårdcentral och två privata sjukhus, och betalar utgifterna för vård, medicinering och prover – i den mån det går.

– Bördan är stor och vi kan inte ens träffa folk längre, det är flera månaders väntetid för att träffa oss. Fyra till fem fall i veckan vägras hjälp, säger Gaby, och leendet förändras till ett sorgset uttryck. Pengarna är källan som sinar. Vissa flyktingar har cancer eller hjärtproblem, sådana är omöjliga att hjälpa eftersom det blir för dyrt.

Febroniya frågar om de kan erbjuda psykiatrisk vård, då många av flyktingarna är trasiga i själen. Mary svarar att hon önskar att de kunde göra det i större utsträckning, men att de inte har resurserna. Det de gör är att rekommendera ett annat kontor, som specialiserat sig på just själen, men även där är bördan alldeles för stor.

Syster Hatune undrar om man kan skänka pengar till kontoret. Vi blir alla förvånade över svaret, som är ”nej”. IMC är den enda donatorn till det här kontoret. Varje projekt och kontor har en eller flera speciella donatorer, och andra kan inte skänka pengar. Nu har vi lärt oss något nytt.

– Vi gillar vårt jobb, eftersom vi ser förändringar. Ibland räddar vi liv. Huvudet är alltid fullt. Vad har hänt med honom? Var är den och den personen? Hur ska vi lösa deras problem? säger Mary med ett nytt leende.

Precis som George Hazo saknar de ett bättre samarbete frivilligorganisationerna emellan. Det hade varit bättre om de vore koordinerade.

I samma hus som Caritas-kontoret finns enligt Hanna världens bästa falafel. Vi sätter oss ned och äter. Det är tre bord i lokalen. Febroniya, som är falafelexperten, ger sitt betyg. Hon håller med om att det är den bästa hon någonsin ätit. Och det på en liten gata i gamla delen av Amman, där många aldrig skulle beställa något att äta. Vi äter upp och går mot huset där den unge mannen som arbetar hos grönsakshandlaren bor. Har vi tur är de hemma.

Vi knackar på dörren och möts av en kvinna som presenterar sig som Hana. Hon välkomnar oss. Det är en ganska fin lägenhet i en källare. Två rum, högt i tak, ljus fast den bara har ett litet fönster långt uppe i ett hörn, ren och prydlig.

Wael, 18 år, försörjer familjen

En dag kom Hanas man inte tillbaka från sitt jobb. Han drev en egen elaffär. Sent på kvällen ringde kidnapparna. De krävde 50 000 dollar för att släppa honom. Hon sade åt dem att det var omöjligt. Hon kunde inte få ihop så mycket pengar. Hon fick ihop 6 000 dollar av släktingar, vänner och grannar.

Kidnapparna sade åt henne att gå till en gravplats och lägga väskan med pengarna på ett speciellt ställe. Hennes kusin vägrade låta henne gå. Om hon dödades skulle hennes barn kunna bli föräldralösa. Han gick i hennes ställe. Kidnapparna hämtade väskan. Men det dröjde några dagar innan de hörde av sig igen. De ringde och sade att de ville ha mer pengar, men inte för hennes man. Honom, ”den kristne otrogne hunden”, hade de redan skjutit. De ville ha pengar för att inte skjuta henne och barnen. Hon lyckades övertala dem att berätta var liket fanns.

Hennes son, Wael, som jobbar hos grönsakshandlaren kommer in och hälsar vänligt på oss. Han sätter sig ned och lyssnar medan modern fortsätter.

Kroppen fanns på ett sjukhus. Tre skott i huvudet.

Wael, som nu är 18 år, var 16 när pappan sköts. Han har två systrar, de är 13 och 14 år gamla. Wael säger, utan att vi frågar, att pappan var 48 år gammal, föddes 1957, och att han dödades i mitten av december 2005.

By God

Sex dagar i Amman

Faderns mor, Waels farmor, dog av sorg några månader senare. Waels far var den tredje av hennes tre söner som dödats.

Hana gick till polisen för skydd, men ingen hjälpte dem. Hon flyttade till systemen och gömde sig där i sju månader tills de fick pass utfärdade.

Hana har två bröder som bor i Amman, de har också flytt från kriget med sina familjer. En av dem har bott här i två och ett halvt år, den andre i ett och ett halvt år. Hon bodde några månader hos den ena tills hon fick en "lägenhet" i en källare.

Hyran är på 85 dinarer, Wael tjänar 90 dinarer, mat och annat köper hon om och när hon får allmosor från olika kyrkor.

Även om Hanas bröder själva har det knapert och lever under liknande förhållanden skulle de hjälpa henne om det vore absolut nödvändigt. En av dem jobbar på ett kontor där han kokar kaffe och te. Den andre jobbar också hos en grönsakshandlare.

Wael är trött, jobbet är tungt och pengarna räcker inte till. Han skulle helst vilja jobba med datorer. Han vågar inte ha vänner eftersom han saknar uppehållstillstånd och kan bli deporterad. Han känner också ansvar för sin mor och sina systrar och kommer därför alltid hem direkt efter jobbet. Enda platsen där de kan känna sig trygga är i kyrkan, som de ofta besöker.

Caritas har hjälpt dem med medicin och glasögon åt flickorna, som heter Ban och Wafa.

Hanas enda önskan är att hennes barn ska få en dräglig framtid. Ban går i skolan, men de kan slänga ut henne när som helst, och Wafa orkar inte gå i skolan eftersom de alltid måste smussla och vara rädda för att bli avslöjade.

Wael ler när jag frågar honom om han skulle vilja gå i skolan:

– Ja, men vem skulle betala hyran då.

Familjen är registrerad hos UNHCR och vill helst till Australien, där Hana har två bröder.

Hon har många tragedier att berätta om. Hennes brorson sköts också till döds. Hennes brors fru sprang och hade honom i famnen, kulan gick igenom hennes hand in i hans hjärta.

Hanna tittar på klockan, vi har flera möten bokade och måste ge oss av.

Syster Hatune tar fram 150 dinarer, 50 till varje barn, och räcker över dem till Hana. Hon får tårar i ögonen.

– När jag vaknade i morse bad jag Gud om hjälp för att hitta ett sätt att köpa nya byxor åt flickorna till påsken. De har vuxit ur sina gamla.

På väggen hänger en bild på en lycklig familj i vackra kläder utanför ett ståtligt hus i Bagdad.

När vi kommer ut piper min mobil, det är ett sms:

By God Sex dagar i Amman

An unidentified Islamic group has been threatening the Christian Assyrians (also known as Chaldeans and Syriacs) in the Dora district of Baghdad, a traditionally Assyrian area. The Islamic group issued an ultimatum yesterday to Assyrian families, telling them to leave Christianity and convert to Islam within 24 hours or they would all be killed. The Islamic group also issued a fatwa (a religious edict) to confiscate the property of all Christians, to force Assyrian women to veil themselves, to forbid genuflection (making the sign of the Cross) and the wearing of the Cross.

Det är en kollega som befinner sig i Bagdad som skickat det.

Vi åker till hotellet för att vila och planera. Jag öppnar mejlen och möts av nedanstående meddelande:

*Baghdad- ankawa.com
Från: Salim Abdalla*

Väpnade grupper hotar kristna i området Dora, sydvästra delen av Baghdad, att lämna området eller konvertera till Islam. Grupperna har förut försökt tvinga kristna att lämna hemmen genom hotelser, flygblad eller klotter på hus- och kyrkoväggar men det är första gången som de ger en tidsfrist på bara ett dygn. De har också förbjudit kristna som lämnar sina hem att ta med sig något från hemmet. Flera Fatwor har utlysts. Ankawa.com har fått veta att de flesta av de hotade familjerna har lämnat sina hem till säkrare ställen i Bagdad eller immigrerat till andra städer i Irak.

På kvällen går vi till Mor Afrem, syrisk-ortodoxa kyrkan, för att vara med vid tvättningen av fötterna. Varje skärtorsdag spelar man upp Jesu sista måltid med lärjungarna. I det ingår att mässans ledare, präst, munk eller biskop, tvättar diakonernas fötter på samma sätt som Jesus gjorde med lärjungarnas.

Kyrkan är full. Hälften av de troende är irakiska flyktingar. Jag går ut och sätter mig bredvid några ungdomar. Jag vill veta om de vet något om njurförsäljning.

Njurstölden

Johannon, en av de unga män som är flykting från Irak, berättar:

– Han var förståndshandikappad, älskad av alla i grannskapet. En dag hittade man honom död, båda hans njurar var borta. En grannflicka såg hur två maskerade män drog in honom i en bil.

Johannons vän Luca har hört en annan historia:

– En annan man lade sig på operationsbordet för att sälja sin ena njure och betala lösensumman till dem som kidnappat hans son. Han vaknade aldrig, man hittade hans kropp utan båda njurar. Kidnapparna gav sig inte. De ringde till mannens bror och sade: ”Vi vet att din otrogna hund till bror är död och inte kan betala. Om inte ni andra ordnar fram 10 000 dollar till i morgon så kommer ni att hitta pojken i samma tillstånd som fadern.”

Frågan är hur kidnapparna kunde veta att fadern var död, och i vilket tillstånd familjen hittade honom. Enligt Luca är pojkens farbror övertygad om att det var samma liga, eller att ligorna

By God

Sex dagar i Amman

åtminstone samarbetade. De fick inte ihop pengarna, och den trettonårige pojken är försvunnen.

Jordanska kyrkoförsamlingsmedlemmar är uppgivna. Situationen med irakiska flyktingar är övermäktig. Jordanierna kan omöjligt hjälpa alla flyktingar, hur gärna de än vill.

Hon ber om fred

Vi åker till Shimuni, eller faster Shimuni som alla kallar henne. Hon är närmare 100 år, exakt hur många år hon har hunnit fylla vet hon inte. Hon härstammar från Miden, en by i Turabdin, Gudstjänarnas berg, i sydöstra Turkiet. Samma plats som syster Hatune, Febroniya och jag är födda på.

Faster Shimuni blir överlycklig över att träffa oss. Hon är mycket klar i huvudet och vi samtalar i över en timme. Faster Shimuni, som flydde folkmordet på kristna under första världskriget, är mycket upprörd.

– Historien upprepar sig, det som händer i Irak i dag är detsamma som hände oss för nittio år sedan, och ännu en gång blundar resten av världen. Det är inte första gången som västvärlden låter oss massakreras.

Hon säger att hon dagligen ber till Gud om fred och tolerans religionerna emellan.

Sent på natten åker vi hem till Nisha. Han har kopierat systrarna Linda och Ritas dokument, bevis på att de jobbade åt amerikanerna och annat viktigt.

Nisha säger att ett trettiotal familjer vill träffa oss, de har alla liknande historier att berätta. De har drivits på flykt för sin tro och för att de har jobbat åt amerikanerna. Vi kan omöjligt träffa alla, många kommer att bli besvikna. Febroniya och syster Hatune bestämmer att de kommer att flyga tillbaka till Amman.

Nu kommer det också fram att Nisha har arbetat på Iraks ambassad i Amman och därför känner till många fler fall.

Fredagen den 6 april

Prästen Ammanuel Istifan Issa Al Bana har stämt möte med oss och flera flyktingfamiljer i den syrisk-ortodoxa kyrkan klockan tio på morgonen. Vi kommer nästan för sent eftersom jag och syster Hatune var på långpromenad på morgonen, lyckades gå vilse, tog en taxi tillbaka till hotellet, glömde min mobiltelefon i bilen och blev glatt överraskade av den troende muslimske chauffören som sade att det är emot hans religion att stjäla. Det är en komplex värld.

Det är en varm dag. Som tur är har kyrkan förberett långfredagens mässa, då man förväntar sig väldigt många besökare, med att sätta upp ett tält i anslutning till kyrkolokalen för att fördubbla platsantalet. Vi sätter oss under tältet och väntar in familjerna. Det är inte många som kommer.

Prästen säger att det beror på att de har tappat hoppet. Vi är inte de första som kommit för att lyssna på deras historier, men sedan har inget hänt för att deras situation ska förbättras. Jag säger att den svenske migrationsministern som de träffat förhoppningsvis kan få världsupinionen att hjälpa dem. De ber till Gud att det ska vara sant.

Polisen körde på Tuma för att skrämma honom

Den 1 juni 2006 kolliderade två polisbilar med varandra. Platsen för ”olyckan” var Tumas bilverkstad. Ett ”föremål” stoppade bilarna från att förstöras. Det var Tuma som var föremålet. De körde på honom från båda hållen för skojs skull. Han var ju kristen och ändå inte värd att leva. Tuma svimmade och togs till ett sjukhus.

En terroristgrupp måste ha missuppfattat vem som körde på vem och besökte honom på sjukhuset för att få veta vad han hade för relation till polisen. De ville veta varför han jobbade åt polisen. Några minuter efter att terroristerna lämnat sjukhuset bar Tumas släktingar ut honom från sjukhuset.

Han hölls gömd hos en släkting i tre månader. Inga läkare vågade besöka honom. Både poliser och terrorister var efter honom. Han kunde inte stå på benen, blodet tjocknade till och han svällde. Han mottog dagligen sms på sin mobiltelefon, ett nummer som var känt eftersom det var samma nummer som till hans kända bilverkstad.

Ibland innehöll sms:en texter som: ”Ni kristna måste betala skatt. Ni måste betala oss så att vi kan bekämpa era otrogna kristna amerikanska hundar.” Andra gånger innehöll de inget annat än bilder på dödade kristna och hot om att alla kristna den vägen skulle vandra.

Hans verkstad bombades och rasade till marken. Hela hans liv bombades sönder. Han fick hjälp av släktingar att ta sig till Amman. Prästen i den syrisk-ortodoxa kyrkan ordnade en liten lägenhet, med kylskåp, spisplatta, madrasser, filtar och plaststolar.

En anledning till att poliserna körde på Tuma kan vara att de visste att han var vittne till när terrorister en tisdagsförmiddag stannade utanför hans verkstad och drog in den syrisk-ortodoxe prästen Paulus i sin bil. Tuma hann inte göra något, de var för långt borta från honom. Hade han agerat hade han med all sannolikhet ändå blivit skjuten. Ingen vet vilka polismän som sympatiserar med vilken terroristgrupp, det är en salig röra. Ingen litar på någon i Irak. Alla kan vara tjallare. Under Saddam Husseins tid sade man att man inte ska

By God

Sex dagar i Amman

öppna munnen för någon annan än tandläkaren, idag vågar man inte ens besöka en tandläkare, försöker Tuma beskriva situationen.

Samma kväll som prästen kidnappades kontaktades både hans kyrka och hans släkt. Terroristerna ville ha 300 000 dollar. Dagen därpå sänkte de lösensumman till 250 000 dollar. När de förstod att sådana pengar inte fanns sänkte de till 40 000 dollar. Varje gång de ringde lät de slakten lyssna på hans rop på hjälp, med ljudet av knivar som vässades i bakgrunden.

Plötsligt en dag var terroristernas mobiltelefoner avstängda. De gick inte att nå. Prästen Ammanuels bror Josef, som också är präst, var mycket god vän med prästen Paulus och började djärvt fråga ut olika kriminella ligor och fundamentalistiska islamistiska grupperingar, men ingen gav honom något svar.

Klockan fem samma eftermiddag hittade patrullpolis honom inlindad i ett lakan. Han var skjuten i magen, hans ben, armar och huvud var avskurna. Josef tog sin vän Paulus döda kropp till sjukhuset och betalade för att få honom hopsydd.

När Josef kom hem med Paulus till kyrkan mottog de flera hotbrev som innehöll fraser som ”Ni bär samma kors som amerikanerna” och ”Ni ska utrotas, era otrogna djur”.

Tuma har ansökt om visum till Spanien och Tyskland. På den svenska ambassaden sade de åt honom att det inte var någon idé, hans enda chans är att ta sig till Sverige med hjälp av människosmugglare. Både Spanien och Tyskland har nekat honom inresevisum.

Varken Tuma eller hans fru Rivan arbetar, prästen betalar deras hyra, och mat är också allmosor.

Prästen Ammanuel kommer gående mot oss i snabb takt, med sig har han en pojke i övre tonåren och dennes föräldrar.

– Den här pojken har en sjukdom som ingen här i Amman har lyckats bota. Han fick utslag redan som ettåring, i kriget mellan Iran och Irak. Nu har familjen varit i Jordanien i fyra och ett halvt år. Det första året var de här legalt, men nu är de här illegalt och lever under fruktansvärda förhållanden. Varje dag måste hans far och mor genomlida att se sin son ha ont. Titta på hans kropp. Varför kom Sveriges migrationsminister hit egentligen? De kommer att dö, de är sjuka. För Guds skull, gör något! Vi känner oss lurade av hela världen.

Febroniya och syster Hatune försöker lugna ned prästen, men han är för upprörd och berättar om den ena familjen efter den andra utan att vi hinner anteckna, vi sitter snällt och låter honom häva ur sig.

Syster Hatune lovar att göra sitt bästa för pojken, om inte annat så kommer hon att se till att doktor Samir Hanna på Mor Afrems stiftelse i Tyskland hjälper pojken. Prästen lugnar ned sig och leder fram nästa person.

Han har svenskt uppehållstillstånd

Mannen visar mig ett tidningsutklipp. Det är från en svensk tidning:

Västerås, VLT, Lotta Sandhammar

Deras söner tvingas stanna i Jordanien

Hoppet verkar vara ute för familjen Mate på Pettersberg, som sedan förra året kämpat för att deras två handikappade sönder ska beviljas uppehållstillstånd i Sverige. Utlänningsnämnden har avslagit deras begäran.

Sönerna är vuxna och för att de ska få komma hit krävs att de är beroende av sina föräldrar – ekonomiskt, socialt och känslomässigt. Nu har både Migrationsverket och Utlänningsnämnden slagit fast att beroendet i det här fallet inte är tillräckligt.

– Jag tycker att det är fel, man har tolkat utlänningslagen väldigt restriktivt, säger familjen Mates juridiska ombud Thomas Sjöstrand.

Utlänningsnämndens beslut går inte att överklaga. Familjen försöker nu på egen hand dra i olika trådar, bland annat har de kontaktat en handikapporganisation för att få hjälp. Pappan Toma Mate har också beslutat sig för att åka ned till söner i Jordanien för att ta hand om dem. Men han får bara visum för en månad.

Läkare har intygat att söner är i dåligt fysiskt och psykiskt skick, men det har inte räckt. Sönerna är 23 och 30 år gamla och båda är blinda. Den ena har hjärnskador och den andra har epilepsi. De togs om hand av en syster fram till i höstas, då hon gifte sig och flyttade till Europa. Tills vidare får söner viss hjälp av kyrkan. Familjen Mate har kommit till Sverige i omgångar. De flydde från Irak till Jordanien i slutet av 1990-talet.

Vi bestämmer oss för att gå hem till dem och se pojkarna med egna ögon.

Vi hinner inte ens in förrän vi alla får tårar i ögonen.

– Det är ofattbart att Sverige ser de här som vuxna människor, det är ju barn i vuxnas kroppar, säger Febroniya.

Deras far Toma, som ensam tar hand om sina söner, får knappt fram några ord mellan tårar och snyftningar. Han visar alla handlingar från de svenska migrationsmyndigheterna. Jag lovar att prata med tidningen som skrivit om dem igen, och med advokaten som kanske kan få söner omyndigförklarade och på det sättet få dem till Sverige.

Toma och hans söner lever illegalt, gömda i Jordanien ...

Det ringer på Nishas mobiltelefon, han ger Hanna adressen till Fahmi.

Dora är tömt på kristna

Fahmi Eliya Shamoun flydde från den kristna stadsdelen Dora i Bagdad för åtta månader sedan. Han har fyra barn, varav två jobbade åt amerikanerna, Martin, 23 år, och Martina, 22 år.

Martin har utbildat sig till hotellchef och jobbade åt amerikanerna på Sheraton i Bagdad. Han fick anställningen för att han var kristen och hade rätt utbildning. Innan Saddams regim föll

By God
Sex dagar i Amman

jobbade han som kock och servitör på Kaser al zuhur (Qasr al-Zuhur), Rosornas palats, i sex månader.

Martin värvades till amerikanerna av sin faster och hennes son, som sedan tidigare jobbade åt dem. De är nu på flykt i Australien. Fahmi visar oss flera arbetsintyg:

Mr Martin Fahmy, Al Sa'ah Restaurant Employee

The following individual is paid contractor working for TF 4-1 FA. He is authorized accompanied access for the TF 4-1 FA FOB from the front gate to the Al Sa'ah Restaurant. If there are any problems concerning this individual, please contact MAJ Lysinger, the TF 4-1 FA XO at DNVT 550-7129.

0050

Och för britterna:

Janusian Security Identification Card

The bearer of this card is authorised to carry weapons in accordance with CPA Order 3.

Martin Famiye

Issue date: 1 July 04

Expiry date:

1 July 05

Janusian Security Risk Management

Baghdad

Tel: 07901914014/5

Green Zone

Martin jobbade där fyra, fem månader, med samma arbetsuppgifter.

We Janusian Security Risk Management limited would like to inform you that (Martin Famhi) was working for us for six months and he was a good and responsible employee. For this we would like you to take that into consideration, hoping the best for everybody.

2/9/2004

General Manager

Steve Gill

En halvtimme från Green Zone attackerades en av företagets bilar av terrorister. Fyra av Martins vänner och arbetskamrater dödades. Två muslimer och två kristna.

Samma natt flydde Martin och hans lillasyster Martina med sin faster Victoria och kusinerna Rita och en annan kusin, Dani, som var skottskadad.

Efter ett och ett halvt år kom Fahmi och hans fru efter.

– Vi kom bilvägen, jag följde de amerikanska trupperna, körde efter dem ungefär som de som vill köra fort och kör efter ambulanser som ingen stoppar, säger Fahmi stolt.

By God

Sex dagar i Amman

Den assyriska tv-kanalen Ishtar är på, och vi stannar upp för ett ögonblick medan vi dricker vårt mörka te, för att titta på mässan de sänder. I dag är det långfredag, den dag då Jesus korsfästes. Fahmi säger att hans följeslagare nu korsfästs på samma sätt. Kameran zoomar in ansikten och vi får se hur de försöker torka sina tårar. Mässan är från norra Irak.

Fahmi är enarmad. Hans högra arm sprängdes bort i kriget mellan Iran och Irak. När vi för det på tal viftar han bort det som en bagatell och vill i stället prata om sina sista dagar i Dora.

– Vattnet var slut i tanken, jag gick upp till andra våningen för att fylla den, från fönstret såg jag hur mina grannar hjälpte några män jag inte kände igen att bära in vapen i huset. Jag gick till polisen och anmälde det. De sade åt mig att lämna huset eftersom de skulle göra en razzia och inte ville att min familj skulle komma till skada.

Samma kväll brann hans hus ned till grunden. Fahmi menar att poliser också är inblandade i terroraktioner. Några dagar efter att hans hus brann ned kom terrorister hem till hans föräldrar, Martins farföräldrar. De rörde inte gamlingarna men misshandlade, sköt och skar huvudet av Fahmis femtioåriga morbror, som var på besök hos sin moster. När de var färdiga tog de med sig huvudet och slängde det på gatan som en gest mot kristna och kristendomen.

Det hus terroristerna brutalt mördade morbrodern i var inte Fahmis familjehem. Det hade brunnit ned till grunden när den första kyrkan bombades den 5 september 2004.

Två månader därefter omringade en islamistisk grupp ett kristet område, tog bilnycklar av kristna, fyllde bilarna med sprängmedel, omringade en kyrka med dem och sprängde den i luften. En metod som sedan sattes i system. Kyrkor bombades med hjälp av kristnas bilar.

Teet tar slut och vi ska just gå när Fahmi visar en bild på sin mor och far. Han har inte hört något från dem på flera månader. Han hoppas att de är i livet och har flytt till släktingar i Syrien som han inte har något telefonnummer till.

Vi möter Martin i dörren och sätter oss ned igen. Jag frågar om de har registrerats av UNHCR. Martin säger skamsat att han intervjuades av FN:s flyktingorgan dagen efter att farföräldrarnas hus brunnit ned och att han därför sagt att hans föräldrar dött i branden. Han fick nämligen inte tag på föräldrarna och var övertygad om att de hade dött. Nu har han inte mage att tala om för handläggaren på UNHCR hur det egentligen ligger till. Febroniya övertalar honom att ringa dit och berätta sanningen när han ska träffa dem för ett andra möte den 1 augusti.

Martin ägnar dagarna åt att sätta sig ned på ett torg i Souqen, Ammans köpcentrum, och vänta på att någon av alla jobbförmedlare hittar något jobb för dagen åt honom. Ibland får han napp men för det mesta har han suttit där i onödan. Michael, hans lillebror, är te-pojke och tjänar 70 dinarer i månaden. Hyran är på 120 dinarer, och de lever på allmosor från släkt i Australien.

Fahmi blir medlem nummer sex i vårt team i Jordanien. Han följer med oss till ett hus i närheten där han känner två assyriska familjer som bor i en tvåa.

Lägenhet utan vatten

Tio personer bor i lägenheten. Det är den vackraste lägenhet vi har kommit till. Men skenet bedrar, den saknar vattenförsörjning. De får köpa vatten till bad, tvätt och dryck.

By God

Sex dagar i Amman

Här bor två systrar och deras familjer. Den ena är en änka vars man dödades av terrorister. Han reste med fyra andra från Basra till Bagdad i en taxi. Alla fyra, förutom föraren som berättade om anfall, dödades.

– Min man visste att Basra skulle bli ett näste för fundamentalistiska muslimer. I mars 2003, när Saddams regim föll, åkte han till Bagdad för att hitta en säkrare plats att leva på.

Hon visar en bild på sin stilige make. Han blev 49 år gammal.

Hennes äldsta dotter serverar oss kaffe medan mostern tar fram bakverk speciella för påsken.

Systemns man berättar om hur de fick beskedet om mordet på svågern. Den mördades grannar ringde och berättade. Hans kropp fanns på ett sjukhus nära Bagdad. De hämtade liket och begravde honom. Han efterlämnade tre döttrar och en förlamad son. Änkan och barnen hämtades av släkten och bodde i Dora i ett halvår innan de kom till Amman.

De har varit i Jordanien i över två år, och pengarna har tagit slut. Tio personer, varav ingen arbetar, försörjs av de vuxna kvinnornas mor, som bor i USA och skickar sin pension till dem. De får inte ett öre över. Hyra, el och tonårsflickor.

Svågern har också ett trauma. Hans dotter och hennes två vänner, fjortonåringar, blev jagade i skolan. Dottern och en annan flicka lyckades fly. En blev kidnappad och är än i dag försvunnen.

Tio personer från Doradistriktet som kidnappats har aldrig återfunnits. De räknar upp deras namn, frågar varandra vems kusin, syster eller bror det var. Den första kidnappade var Abu Samer. Förra sommaren dödades två döttrar och en faster.

Hanna tittar åter på klockan, det är dags för kyrkan.

Sent på natten tar min frustration över och jag låter mina känslor komma fram och skriver följande på min blogg:

I bakgrunden hörs den syrisk-ortodoxa kyrkans sorgpsalmer. Det är långfredag, den dag då Jesu, Moran, korsfästes i Jerusalem, enbart två timmars resväg från Amman där jag befinner mig.

I Ashrafiye, Ammans kristna stadsdel, har ljudet från högtalarna tävlat i dag. De kristna kyrkorna har basunerat ut långfredagens psalmer och muslimerna har ropat ut fredagens böner.

Det ljud som inte lämnar mig är dock är ett annat. Det är rösterna av gråtande irakiska flyktingar. Syster Hatune (nunnan) från Tyskland och Febroniya Atto, advokaten från Holland som nu gjort oss sällskap, och jag har besökt den ena familjen efter den andra. I de första hemmen förde jag noggranna anteckningar och förhöll mig professionellt. Försökte åtminstone. Medan syster Hatune kramade, höll i händer, gav presenter och allmosor - och på annat sätt stödde familjemedlemmarna turades jag och Febroniya om att filma, fotografera och skriva ned deras livsöden.

Den ena fruktansvärda historien efter den andra. Våldtäkter, lemlästningar, brutala... Vi

By God Sex dagar i Amman

bestämde oss redan före resan att inte välja ut familjer så att vi fick fram sanningen om den etniska rensningen av våra landsmän de irakiska assyrierna (också kallade syrianer och kaldéer). Vi ville ha med oss en tillförlitlig rapport.

Det började för tre veckor sedan. Syster Hatune och Febroniya lyssnade på en föreläsning om kriget i Irak som jag höll i Tyskland.

”Vi måste dit. Vi måste göra något. Och det NU”, sade syster Hatune efter min föreläsning. En vecka därefter ringde socialantropologen Naures Atto och berättade att Febroniya, hennes lillasyster, bestämt sig för att följa med.

Syster Hatune som av vissa ses som en ny Moder Teresa har byggt fler än fyra hundra hus åt fattiga indier. Hon är känd för att vara en otroligt stark och driftig person, vilket hon också visade att hon är här. De första två dagarna. I dag orkade hon inte med.

”Det här är ett folkmord som hänt i det tysta. Vi måste berätta, vi måste stoppa det.” Skrek hon mellan tårarna.

I bilen på väg från den ena familjen vars dotter blivit skjuten med 72 skott, började syster Hatune snyfta igen. Jag tittade på vår chaufför, min gode vän Hanna, vår assistent Nisha och sedan på Febroniya och så plötsligt, utan att jag kunde stoppa det, började jag att skratta hysteriskt. Det blev för mycket för mig med.

Mitt folk lider, jag tar mer än gärna av mig journalistvästen och är medmänniska också.

*I dag korsfästes vår religiöse ledare, i dag korsfästs mitt folk för att de följde honom, Bush gick in i kriget med kristen retorik. **DET ÄR HANS ANSVAR ATT SKYDDA DE KRISTNA IRAKIerna SOM ÄN I DAG TALAR JESU MODERSMÅL!!!***

Jag går in i kyrkan som är full och så är även tältet man satt upp. Kyrkostyrelsen har fördubblat platserna eftersom de numera har dubbelt så många församlingsmedlemmar, de kristna irakierna.

De troende rör vid korset, tänker på att Jesus blev korsfäst, och fäller tårar. De flesta av dem, majoriteten fäller också tårar över någon de förlorat i kriget. Det nya folkmordet.

ALLA vi har träffat, och då menar jag precis ALLA, har blivit förföljda på grund av USA. Den amerikanska regeringen har bestämt sig, motvilligt, för att kanske ta emot sju tusen irakiska flyktingar. 7 000! Skäms USA.

Lördagen den 7 april

Fahmi väcker oss tidigt på morgonen. Han vill att vi ska besöka två män och deras mor, de har just anlänt till Amman.

Deras brott var att jobba åt amerikanerna

Karam, 37 år, och hans bror Raymond, 30 år, bor med sin mamma i en liten etta, köket är en del av den. De betalar 120 dinarer i månaden i hyra. Karam kom för fyra månader sedan, Raymond och mamman har varit i Jordanien i tre dagar. De har alla jobbat åt amerikanerna och lever på besparingar. Ingen av dem jobbar eller kommer att våga söka något jobb, eftersom de kan bli deporterade tillbaka.

De har en syster som blev kär i en amerikan och ska gifta sig med honom. De träffades på arbetsplatsen i Bagdad.

– Jag arbetade åt ett amerikanskt företag. Någon tjallade till motståndsrörelsen, som ringde och hotade mig och skickade ett brev, säger Raymond.

Han visar upp ett brev som bevisar att han jobbade åt amerikanerna.

Iraq Rebuilding company

Letter of Confirmation

To whom it may concern

Date: 17 January 17, 2007-04-07

*This letter is to confirm that Karam XX is one of Berger URS JV's employees.
Karam XX has been employed by Berger URS JV since September 17, 2005. He works as
Human Resources Assistant in Facilities and Transportation section.*

If you have any question, please contact me.

My contact information is: Juan.Vargas@pco-iraq.net, VOIP 703-544-6810, and MCI 914-822-1143.

*Juan Vargas
Acting Program Manager
GRD/Facilities Sector
Berger/URS JV*

Multi National Forces

Karam drev en egen rörelse, men den gick inte bra. Han hade en vän som jobbade som tolk åt amerikanerna och som ordnade så att Karam också fick jobb. Hans vän är försvunnen, kan dock vara utomlands.

Raymond jobbade åt ett amerikanskt företag som tillverkar luftkonditioneringsanläggningar.

By God

Sex dagar i Amman

Modern lämnade aldrig hemmet, speciellt inte ensam. De har släktingar som fortfarande är i Bagdad.

– Rik eller fattig, alla har ont i huvudet. Pengarna har blivit din fiende, beklagar sig modern.

Båda bröderna vittnar om ständiga hot mot dem för att de jobbade för amerikanerna. Hot som inte gick att anmäla till polisen, eftersom man inte vet om polismännen är en del av motståndsrörelsen/terroristerna. Varken Karam eller Raymond tror att polisen skulle göra något i vilket fall som helst. Många som de känner och som har anmält hot till polisen har blivit förlöjligade och nekats hjälp.

Tre av deras kristna vänner har blivit kidnappade. En av dem var bokförsäljare och kidnappades i bokhandeln, den andre sålde el-generatorer och den tredje var snickare. Alla har betalat lösensumma, mellan 20 000 och 50 000 dollar. Hur mycket vet inte Karam riktigt, de kidnappade brukar inte berätta hur mycket de har betalat eftersom de är rädda för att det ska komma ut.

När Nahle, deras mor, gick ut var hon tvungen att dölja håret. Systemen tvingades att dölja hela sin kropp med den svarta sjalen när hon gick på Bagdads gator. I stadsdelen Baladiyat levde fem till sex kristna familjer på varje gata, nu kanske det finns en kvar. Alla levde under fruktansvärda förhållanden, man vet inte om man kommer tillbaka när man lämnat hemmet. Mamman ringde en gång i halvtimmen för att kolla att sönerna var vid liv. Olika ligor säljer kidnappade till varandra.

Raymonds vän kidnappades, och kidnapparna krävde 50 000 dollar. Han kunde inte betala, och då sade de att de kommer att sälja honom till farligare terrorister. Sedan dess är han försvunnen.

Modern säger att hon inte hade tvekat en sekund om hon haft pengar med sig från Irak; hon skulle försöka få sig och sina söner smugglade till Europa.

– De kallar oss inte kristna, de kallar oss korsfarare! Men vi kristna från Mellanöstern har aldrig varit korsfarare, tvärtom har vi alltid fått ta konsekvenserna av västvärldens korsfarare, avslutar Raymond vårt samtal.

I bilen berättar syster Hatune för Fahmi om hennes utbildning till sjukgymnast och hennes kontakter med läkare i hela världen.

Fahmi ber Hanna vända bilen. Han vill att vi ska träffa en ung man som har spår kvar av ett bombanfall.

Roben har kriget kvar i kroppen

Vi stannar bilen utanför en fotbollsplan. Ett tiotal unga män tränar inför en kommande match. Det är flyktingarnas fotbollslag. Alla är irakier, nio kristna och tre sunnimuslimer. De har till och med en professionell tränare som är känd för de flesta fotbollsintresserade irakier.

Fahmi ropar till sig Roben, en 22-åring från Bagdad. Vi följer Roben hem. Han är en glad man, han skrattar, skojar och ler om vartannat.

By God

Sex dagar i Amman

Febroniya blir upprymd över Roben och hans familjs glädje. Äntligen kommer vi till en familj som inte är helt förstörd av sorg och elände.

I nästa stund förändras Robens ansiktsuttryck. Hans mor berättar nämligen om hans stora kärlek, en jämngammal kvinna som han var förlovad med men som bröt förlovningen när hon fick visum till USA. Han grät när hon gjorde slut, berättar modern.

När jag frågar var de har fått de vita och lila fotbollströjorna ifrån ler han igen och berättar stolt om hur han kontaktade ett musikprogram på den assyriska tv-kanalen Ashur och berättade om laget. Någon vecka senare skickade programmet tröjorna till laget.

Fotbollslaget heter Lamassu efter den assyriska symbolen för styrka, hjärna, frihet och mod. De har just vunnit en match i en turnering och ska spela en ny viktig match på tisdag. Vinner de den kommer de att gå vidare.

Roben frågar mig om Assyriska, ett assyriskt lag i Sverige som tidigare spelade i den högsta divisionen och som av assyrier i hela världen ses som ett landslag. Han blir alldeles lyrisk när jag säger att jag kommer från Assyriskas hemstad Södertälje.

Damerna i sällskapet tröttnar på vårt fotbollssnack, och vi återgår till varför han och resten av familjen är i Amman.

Innan kriget skulle börja bestämde sig fadern att ta med sig sin familj till Syrien, men Roben, som är äldsta barnet, kunde inte följa med. Alla unga män inkallades till armén för att försvara Irak mot de allierade trupperna från väst. Fadern och Roben stannade i Bagdad. Resten av familjen skickades till Syrien. Roben gick på intervjun och lovade att ansluta sig till försvaret två dagar därefter men gick aldrig tillbaka.

Samma kväll samlades hela släkten hemma hos dem. De bodde i en stadsdel som helt befolkades av shiamuslimer, men det var aldrig några problem, vad han kan minnas. Hans faster och hennes barn skulle till den kristna stadsdelen Dora, och han ville inte låta dem gå ensamma så han följde med. I fasterns lägenhet fanns hans äldre kusin, som i sin tur inte ville låta Roben gå tillbaka själv. De visste att amerikanerna började närma sig och att natten skulle bli lång, de tog därför med sig schack och domino att fördriva tiden med. Det var den första april, det assyriska nyåret Kha Nison, och Fedayin, Iraks speciella armé, fanns fortfarande kvar i Dora.

Innan de kom hem kom ett anfall, och de hamnade mitt i. Han trodde att det var klusterbomber som amerikanerna släppt. Det exploderade från många håll. De såg amerikanska flygplan ovanför sig, och kusinen som var militärt utbildad förstod att amerikanerna försökte omringa Fedayin och därför anföll från många olika håll. De försökte komma ut ur det mest känsliga området och sedan ta en taxi.

Irakierna försökte skicka missiler på de amerikanska planerna, men i stället landade de på marken och skadade många. Roben fick tre bitar i höger underarm, som bröts. En bit fick man ut på sjukhuset, men två finns fortfarande kvar i armen. Han har också kvar en bit metall i höger knä, en liten bit i vänster arm och en bit bredvid höger njure.

– Oj, säger han och visar upp ytterligare en utbuktning.

By God

Sex dagar i Amman

Han har en bit precis bredvid ryggmärgen.

Det är mycket den här familjen glömmer att berätta för oss i sin glädje över att vara tillsammans, och över att alla är i livet.

En dag, innan resten av familjen flydde till Syrien, knackade en gammal grannfru på. Hon hade något hemskt att berätta. Den muslimska grannfrun hade två sonsöner som anslutit sig till en fundamentalistisk islamistisk gruppering. Hon hade hört hur hennes barnbarn planerat att kidnappa Robens yngre syskon. Grannfrun berättade att fundamentalisterna sagt att alla kristna barn borde kidnappas och att stora summor pengar skulle utkrävas för att köpa vapen och bekämpa deras kristna trosfränder amerikanerna med.

Den natten bestämde sig Robens far för att lämna allt och fly med familjen till Syrien. Men Roben och fadern blev alltså kvar en tid, eftersom Roben inkallats i armén.

När Roben repat sig tillräckligt för att kunna resa skickade hans far honom till Amman, dit resten av familjen hade rest med en släkting. Själv stannade fadern och jobbade på Sand hotell i Bagdad för att samla på sig så mycket pengar som möjligt. Han visste att de inte kunde arbeta i Amman. Han stannade i ett helt år, ända tills det blev omöjligt att jobba om man är kristen.

Deras hyra är på 150 dinarer. De har en farbror i Australien som skickar dem 200 dollar per månad, precis så att det räcker till hyran. De bodde först i en billigare lägenhet, men modern är mycket sjuk och kan inte gå i trappor. Hon har diabetes, högt kolesterol och problem med ena hjärtklaffen. Mamman kostar dem väldigt mycket, det är inte alltid Caritas betalar hennes medicin.

Två av Robens yngre bröder jobbar. En får 50 dinarer som assistent hos en guldsmed och den andre säljer skolmaterial när det är säsong, och för det får han 75 dinarer.

Fahmi ber Roben berätta om den sjukdom som han fick i Jordanien. Roben blir genererad och röd i ansiktet. När han kom till Amman svullnade hans testiklar, och man tvingades att akut operera honom. En operation som kostade 350 dinarer. Han har inte bett Caritas om pengar för att operera bort metallbitarna. Han tycker att de redan varit tillräckligt generösa.

Febroniya frågar om han har röntgenbilder som vi kan ta med oss till läkare i Europa. Det visar sig att han inte haft råd med några sådana. Vi ger honom pengar och säger att han bara får använda dem till röntgenbilder.

Innan vi skiljs åt säger han:

– Jag föddes i krig, sårades i krig och lever som i en bur, men jag lever i alla fall.

Senare på dagen ansluter Nisha igen. Han har just samtalat med sin bror i norra Irak som berättar att man åter börjat sprida dvd-filmer med tortyr och mord på kristna för att driva dem på flykt. Jag berättar om alla artiklar jag skrivit om den första dvd:n.

Här följer en artikel som i januari 2005 publicerades i Sverige, England, Danmark, Finland och USA:

By God Sex dagar i Amman

Farouk, en 66-årig assyrier, öppnar porten till ett av sjukhusen i Mosul i Irak. På sjukhusets gård dumpas döda människor som hittats.

Han letar. Finner en kropp utan huvud. Öppnar lakanet som kroppen är svept i. Känner igen Raymonds, sin ende sons kläder. Han kramar kroppen vars nacke gapar tom. Skriker ut sin vrede och sorg. Något rullar ned från lakanet. Sonens huvud. Han tar varligt upp det, kysser pannan och de stängda ögonlocken.

Han sliter av en bit av lakanet och använder den för att fästa sonens huvud vid bröstet. Han bär det som en gång var hans son till bilen. Många ser på. Ingen hjälper honom. Ingen vill bli en ny måltavla för islamisterna. Den som hjälper någon vars släkting islamisterna mördad kan bli anklagad för att vara förrädare. Raymond mördades för att han ansågs vara fiende. Han tolkade åt amerikanerna och var kristen assyrier. Ett folk som betraktas som allierade med det kristna USA.

I dag har Raymonds mor och far flytt till staden Dohuk i norra Irak. Modern har legat till sängs sedan hon fått veta att hennes son finns på en propagandafilm som spridits över hela världen. Scener där hennes son får sitt huvud avskuret har setts av människor i hela världen. Sonens huvud blev ett av medlen för att driva assyrier i Irak på flykt.

Det är kallt, nästintill rått i lägenheten där de bor.

Väggarna är vita, kusliga och tomma. Farouks ögon är lika tomma. Efter några minuters tystnad försöker han säga något. Men får bara fram de tre första bokstäverna i sin sons namn.

Hans ansikte saknar uttryck.

Ytterligare några minuters tystnad och sedan med en viskande, skrovlig röst:

”Vi har ingen framtid i Irak. Vår familj är död. Jag är död. De har dödat oss alla. De dödar oss assyrier. Vi har ingen framtid i Irak, nu när även våra grannar, muslimer som vi tidigare har haft som vänner vänt sig mot oss.”

Farouk är alltså assyrier, ett kristet folk som också kallas kaldéer eller syrianer. Ett bortglömt folk. 1978 ändrade Saddam Hussein den irakiska grundlagen och befäste att det enbart fanns två folkslag i Irak. Kurder och araber. Assyrier, landets ursprungsbefolkning kom därmed att kallas kristna kurder eller kristna araber. De som gick med på det behandlades ”bra”. De fick utöva sin religion, sin kultur och sitt språk fritt. De som opponerade sig och ville ha kvar rätten att kallas assyrier anklagades för förräderi och riskerade dödsstraff. Därför anslöt sig assyrier i norra Irak till den kurdiska oppositionen och stred mot Saddam. I dag har dock assyrierna inga allierade, även kurder sviker och förtrycker.

Nuri Kino

Fortfarande upprymda över Robens och hans familjs kärlek och glädje kör vi mot vårt nästa mål.

De hinner i fatt henne och tömmer magasinen

Den 1 juni 2003 var en svart dag för kristna i Bagdad. Tolv personer sköts till döds.

Alice Aramais och hennes vänner hade varit effektiva och tvättat färdigt redan vid ettiden på eftermiddagen. De fick sluta tidigare.

Alice var armeniska och gift med en assyrier. Hon färdades dagligen med fyra andra kristna kvinnor som jobbade på den amerikanska basen. De hade hyrt en muslimsk chaufför som körde dem från och till jobbet varje dag.

By God

Sex dagar i Amman

Klockan två på eftermiddagen, bara någon kilometer från hemmen, blev bilen beskjuten. Några maskerade män stoppade den och avfyrade sina kulsprutor. Fyra av dem föll döda direkt, en av dem öppnade dörren och sprang in i marknaden, som var full av folk. En av terroristerna hann ifatt henne och sköt henne, inför alla människor, med oräkneliga skott. De som såg henne dödas sprang därifrån, ingen vågade göra något. Ingen ville bli inblandad.

Vi sitter hemma hos Alices familj. Hennes änklings är inte hemma, men det är hennes sjuuttonårige son George, den tjugoåriga dottern Sana, deras moster och morföräldrarna. På väggarna hänger flera inramade fotografier på en skrattande Alice.

George sträcker fram något som liknar en medalj.

På framsidan av den står det *1st Battalion 6th Infantry, Unity is strength, "Regular"*, på baksidan *Operation Iraqi Freedom, 2003*, och en karta av Irak. Under kartan, längst ned, korsar två gevär varandra med texten *By God*.

Hennes son har det spanska fotbollslaget Real Madrids armband på sig. Han älskar fotboll. Och det var just fotboll han spelade när han fick beskedet om moderns död:

– Klockan var halv sex när jag såg min pappa komma emot mig på fotbollsplanen. Jag förstod direkt att något hemskt hade hänt.

Systemen vill ge oss bakgrundsinformation. När Saddams regim föll letade amerikanerna tolkar, och hennes väninna som redan arbetade åt dem frågade om hon ville bli tolk. Tidigare var hon hemmafru, men hon tvingades ut på arbetsmarknaden eftersom hennes mans affär inte gick bra. Hon började jobba för den amerikanska armén ganska snart, två månader, efter regimen fall. Hon hade bilder med amerikanerna, men de brände dem eftersom man var rädd för att någon skulle se dem och andra i familjen skulle råka illa ut.

Alla som sköts efterlämnade moderlösa barn efter sig.

Andra dagen hämtade de hem kropparna och begravde dem. Amerikanerna hjälpte dem med 3 000 dollar per familj.

De bad inte amerikanerna om hjälp eller om beskydd, och de kom inte ens och frågade om de behövde hjälp. Hennes man bad amerikanerna om ett brev som bevisade att hon jobbat där, men de sade "nej" och att det var för deras eget bästa.

Två veckor senare, när terroristerna fick veta att familjen fått 3 000 dollar av amerikanerna, krävde de att de skulle ge dem pengarna, annars skulle de döda sonen.

Dagen efter flydde de till Jordanien. Mormor, morfar, pappa, syster, moster och mosterns dotter. Mosterns man, som var skadad av kriget mellan Irak och Iran, dog av en hjärtattack på vägen.

Nu har de varit här i tre år. George har inte gått i skolan sedan hans mor dödade. Hans dröm är att spela fotboll. Han har många vänner i området. Här är det inte skillnad på kristna och muslimer; alla irakiska barn spelar fotboll tillsammans oavsett religion.

Ingen i familjen vågar lämna lägenheten, av rädsla för att bli deporterade.

By God
Sex dagar i Amman

Deras hyra är på 110 dinarer per månad. Deras bror i Holland skickar dem pengar varannan månad så att det räcker till hyran och lite till.

Morfar har diabetes och prostatabesvär, och mormodern har ischias, hjärtproblem och många andra åkommor. Caritas hjälper dem.

Alla är intervjuade och registrerade av UNHCR.

Febroniya frågar om de har ansökt om visum på amerikanska ambassaden. Morfar svarar:

– Det kostar 100 dollar per person och är meningslöst. Ingen vi känner har fått visum dit.

När vi kommer ut ur den trånga, fönsterlösa och kvava lägenheten är vi tömda på energi. Det blir inte bättre av att syster Hatune får ett sms från Tyskland:

Tysk media har rapporterat om ett tvåårigt kristet barn i Irak som lämnades utanför moderns hus med huvudet avskuret på en bädd av kokt ris.

På kvällen går vi på två nattmässor. Först till den kaldeisk-katolska, vars församlingsledning har hyrt en sporthall så att alla som vill komma får plats, och sedan till den syrisk-ortodoxa i St Afrems lokaler.

Syster Hatune, som aldrig tidigare varit med om någon annan assyrisk mässa än den syrisk-ortodoxa, blir häpen över att skillnaderna mellan mässorna är få och att de alla hålls på den arameiska dialekten syriska.

Nisha är döpt i en kaldeisk-katolsk församling, Fahmi i en östern-assyrisk och vi andra i en syrisk-ortodox. I år firar alla påsk samma helg.

Söndag den 8 april

Syster Hatune och Febroniya vill att Nisha och Fahmi ska hjälpa oss att komma i kontakt med prostituerade. Assyriska kvinnor som tvingas sälja sin kropp för att försörja sina familjer. Nisha känner till två fall. En kvinna har en jordansk älskare som hyrt en lägenhet där han har sex med henne. En annan har flera kunder. I hennes familj finns ingen i västvärlden som kan skicka pengar till Amman. Hon säljer sin kropp för att betala sin hyra, mat och el. Hennes familj känner till det. Alla utom brodern. Hennes bror, syster och mor lever ihop med henne. Brodern tror att hon jobbar som hushållerska hos en rik jordansk familj. Hon har en torsk som sköter affärerna åt henne och tar en del av vinsten.

De har varit här i tre år. Hennes bror kan inte jobba, han fick bara ihop till cigaretterna när han gjorde det.

Vi försöker komma i kontakt med någon av dem, utan resultat.

Fahmi känner till ett annat fall av kvinnoförtryck.

Han såg henne i kyrkan, kände igen henne och vinkade. När han vände ryggen till var hon borta. Det var Chammi som jobbade åt Uday och som hade våldtagits av mujahedin i Dora. Alla visste om det men inte hennes bror, i alla fall inte vad hon vet.

Fahmi ringde runt och fick tag på hennes nummer. Efter flera samtals övertalande gick hon med på att träffa oss.

Men först mötte vi hennes bror, vars smuggelhistoria uppfyller alla kriterier för tragedi.

Firas pekas ut som smugglare

Firas försökte ta sig till Sverige via Turkiet men hamnade i grekiskt fängelse anklagad för att vara smugglare.

I juli 2006 kontaktade Firas en assyrisk smugglare i Amman. Några dagar senare befann han sig tillsammans med ett trettiotal andra irakier på ett hotell i Istanbul. De fick först betala 200 dollar var som skulle räcka till mat under smugglingen. Resten skulle de betala när de kom fram. Dagen innan det var dags för avresa till Grekland, och därmed den Europeiska unionen, samlade man dem i ett hus någonstans på landet. Dag tre togs de med buss till Turkiets gräns mot Grekland. Efter tre timmars bilfärd kom de fram. Klockan var åtta på morgonen. I tolv timmar satt de och väntade i bussen. Under natten började färden till fots. De gick i flera dagar, eller rättare sagt nätter. På dagarna gömde de sig och på nätterna gick de från by till by. Efter tre dagar kom de fram till en sjö.

Smugglaren hade en kompanjon som hade två båtar, en stor och en liten. De som inte kunde simma fick färdas med båt, de andra fick simma. I den första båten satte man en mor och hennes tre små barn, tillsammans med andra som inte kunde simma. Firas kan inte simma och fick sitta med.

Smugglarna rodde fram och tillbaka fyra gånger, eftersom det visade sig att de flesta irakier inte kunde simma. Den irakiske smugglaren skickade sin grekiske kompanjon för att kontrollera om det fanns någon grekisk poliskontroll. Nu hade de Turkiet bakom sig. Efter två

By God

Sex dagar i Amman

timmar kom greken tillbaka och sade åt dem att det var säkert. De gick i några timmar innan de hörde hundar skälla.

Grekiska polisen patrullerade. Flyktingarna sprang och gömde sig i tunnlrar, de kunde höra polisen patrullera ovanpå. De upptäcktes inte och fortsatte att gå. De var nära att upptäckas flera gånger men hade tur.

Det var lerigt upp till knäna, men de fortsatte att gå. Första dagen gick de till tre på natten. Smugglaren tog dem till en säker plats där de fick övernatta. Ibland fick de gå på natten, ibland på dagen. Så småningom kom de till en by som heter Kristianpoli. En av flyktingarna hade gjort den trippen en gång tidigare men deporterats, så han visste var de var. De gick till fyra eller fem på morgonen.

Sammanlagt var de på väg i sju dagar, tre i Turkiet och fyra i Grekland – till fots. Utmattade. De fick tabletter för energi, vilket ingick i de två hundra dollar de betalade för maten.

När de nästan var framme ställde de sig på kö för att fylla sina vattenflaskor. Men vattenkranen var avstängd. Lampor lyste upp, de hade blivit lurade. Grekerna hade gillrat en fälla. Hade de struntat i vattnet och gått över motorvägen hade de kommit fram till huset där bussen som skulle ta dem till Aten väntade. Smugglaren sa åt dem att om någon av dem dör så är det inte hans fel. Men han trodde inte att motorvägen var trafikerad. De trodde honom eftersom det var mitt i natten. Så fort de kom fram till motorvägen såg de en bil, två bilar, många bilar ...

Firas frågade hur det kunde komma sig, smugglaren svarade att det var konstigt, att det inte brukar vara så mycket folk.

Nu vet Firas att det var den grekiska armén som körde civilbilarna för att stoppa dem från att gå över motorvägen.

De gick tillbaka mot en by, polisen kom från alla håll och sköt i luften för att skrämja dem. Bland dem som skulle smugglas fanns många barn i åtta- till tioårsåldern. De blev omringade. Polisen bad dem komma fram och tvingade ned dem på gatan, en i taget.

En av smugglarna, den grekiske, pekade mot Firas, höjde sin röst och skrek ”den där malakan är smugglaren”.

Den riktige smugglaren, en assyrier från Irak, satt tyst och tittade på. Han hade på assyriska bett Firas att inte vara rädd och att gå i täten, då skulle poliserna var mindre brutala mot honom. Polisen hade nattsynsglasögon på sig och hade sett att Firas gått först.

En grekisk polis skrek något som han uppfattade som att han som smugglare minsann skulle få sitt straff. Han ville inte tjalla och sade på knackig engelska att det inte fanns någon smugglare med i sällskapet. Polisen frågade hur det kom sig att de kommit så långt utan smugglare. Polisen tog en av flyktingarna, Muhammed, misshandlade honom bakom bilen för att få honom att peka ut smugglaren. Sedan tog de en kristen och gjorde samma sak, men ingen vågade avslöja smugglaren.

Den grekiske smugglaren var tyst, men assyriern skrek något åt honom på grekiska och åkte fast. Polisen förstod att det var han som var smugglaren, eftersom han behärskade grekiska.

By God

Sex dagar i Amman

Han hade bott i Grekland i tio år. Firas sattes i samma bil som den avslöjade smugglaren. Polisen sade att de visste att de två var kompanjoner. Firas pekade ut den tredje smugglaren, som också var assyrier från Irak. Smugglarna skrek åt honom att han och hans familj i Amman skulle bli dödade för att han tjallat. När han pekade mot Bashar, smugglaren, började denne springa. Polisen sköt honom i benet.

Firas blev mycket rädd. Smugglarna visste nämligen var hans fru och barn bodde. Meningen var att han skulle ringa från Aten och säga att han kommit fram. I samma stund skulle hans fru överlämna 3 500 dollar till en annan i smuggelligan. Om frun inte betalade skulle antingen hon och barnen eller Firas råka illa ut.

I Turkiet hörde Firas många historier om hur smugglare skjutit flyktingar, och han blev mycket rädd. Men om han skulle dömas för människosmuggling i Grekland skulle han få tio års fängelse.

Flyktingarna delades in i två grupper och togs till ett häkte. Polisen förhörde dem. Nästa dag flyttades de till ett annat fängelse, fullt av flyktingar från hela världen. Den tredje dagen togs de, ungefär tvåhundra personer, med bilar till gränsen. Polisen filmade alltihop. Där var också fullt av unga män i soldatkläder som körde motorbåtar. Den grekiska polisen kontrollerade att det inte fanns några turkiska kollegor på andra sidan vattnet och gav soldaterna klartecken att tvinga av flyktingarna från båtarna.

När de kom i land greps de av turkisk polis som förde dem till små trånga rum, där de knappt kunde röra på tårna. De stannade där i tre dagar, sedan deporterades de till Sakho i norra Irak. Firas stannade där i tre månader. Hans fru skickade hans riktiga pass till Sakho.

En morbror i Sakho skjutsade honom till en moster i Teklef innan han fortsatte till Syrien. I Sakho hade fyra personer kommit hem till hans morbror och sökt Firas, eftersom han pekat ut smugglaren. Morbrodern ljög och sade att Firas flytt till Syrien direkt.

I Syrien tog han sin jordanska bil, som han hade parkerat, till Amman. Då hade han varit borta i sex veckor. Han reste från Amman den 13 augusti och var tillbaka den 24 november.

När han kom hem presenterade hans fru honom för sin nye man, hennes älskare. Han misshandlade älskaren och hamnade i fängelse. Han hade blivit deporterad om inte hans syster känt Udays sekreterare, som har bra kontakter i Jordanien. När vi träffar honom har han fått en tiodagarsfrist, sedan måste han lämna landet. Om medlemmarna i smuggelligan vet var han finns lär de inte låta honom vara i fred. Han har tjallat på två av dem.

– Jag ville att mina barn skulle få gå i skola, och därför var jag beredd att bli smugglad fast alla varnar för smugglare nuförtiden. Min frus älskare vet också om att min syster lever i Jordanien under falsk identitet, säger Firas.

Firas syster Chammi historia, leder oss rakt in i Saddam Husseins familjs liv. Chammi har arbetat för den forne diktatorns familj och löper därför stor risk att råka illa ut. Vi satt med henne i över fyra timmar, men jag väljer att här bara skriva ned en kort del.

En dag, när hon var tillbaka i Dora, ringde telefonen. Det var en shiamuslim hon kände sedan tidigare. Han sade att hon var tvungen att besöka honom om hon inte ville att något skulle hända hennes familj. Han stod i dörren, två hundra meter från hennes föräldrahem, och bad

By God

Sex dagar i Amman

henne läsa ett dokument. Hon sade till honom att hon inte kunde läsa. Då tvingade han, under förespegling att de skulle läsa dokumenten för henne, henne in i huset där det fanns ytterligare två personer. De våldtog henne. Våldtäkten upprepades i tre månader – annars skulle de döda hela hennes familj, något de var kända för att kunna göra.

Kidnappad FN-tolk

Vi äter sen påsklunch hos en jordansk-assyrisk familj innan vi, hela teamet, kommer till hotellet och går igenom alla intervjuer.

Vi hinner inte halvvägs förrän en man ringer och ber att få träffa mig. Han säger att det är mycket viktigt och att jag kommer att ångra mig om jag inte ger honom två timmar. Det blir tre.

Bashar Alber Nazo från Bagdad har tillhört överklassen och säger att det inte går någon nöd på hans familj ekonomiskt. Hans fru säljer av sina juveler.

De har varit i Jordanien i ett år och två månader. Familjen består av far, mor, en 20-årig dotter, en 16-årig dotter och en 9-årig son.

Bashar började jobba som tolk och översättare i Bagdad 1999 för FN-organet UNOHCI med det ökända "Mat mot olja-programmet". FN:s chef i Irak dödades och FN lämnade Bagdad. Lokalerna stängdes den 31 december 2003. Bashar började jobba med bygge, import och export samt irakiska agenturer som förmedlade kontrakt med amerikanska bolag. Bashar fick genast två kontrakt med något som han kallar för *KBR company*, som är en del av den amerikanska armén.

Det första projektet var att uppföra tre byggnader. Han vet inte vad armén använde dem till. Det andra var att bygga tre helikopterplattor. Bashar var mycket nöjd med projekten.

I början av februari 2006 var projekten till ända. På kvällen den 13 februari, när hans fru och han just satt sig i bilen för att åka hem, knackade någon på bilrutan. De frågade honom om det stämde att han jobbat för FN. Han hann inte svara innan de drog honom ur bilen. De beordrade hans fru att stanna i bilen och hålla tyst.

De drog en svart huva över hans huvud, sköt två pistolskott i luften och tvingade honom in i en bil. Han hölls fången i fyra dagar.

Kidnapparna tillhörde Islamic abu-Kassem, en av Sayouf al-Hakes grupperingar, som är en del av al-Qaida.

– Jag frågade varför de behandlade mig så och de svarade att jag hade jobbat åt FN från 1997 till 2003. De visste vem jag var och kallade mig också vid mitt riktiga namn. De sade att FN och alla dess förgreningar var en del av CIA och att alla irakier som har jobbat åt FN därför är CIA:s spioner. De sade också att jag hade jobbat åt amerikanska armén via mitt företag och att de hade all information om min familj. De hade skuggat mig under lång tid. De krävde 50 000 dollar.

Under de fyra dagar Bashar var kidnappad gick han igenom all möjlig fysisk och psykisk misshandel på grund av sin kristna tro. De hade med sig bibeln, tog av honom ögonbindeln och beordrade honom att riva bibeln och konvertera. Han vägrade. Han påpekade att bibeln är

By God

Sex dagar i Amman

skyddad i koranen. De sade att de har en ny muslimsk religion. En av dem trampade på bibeln. Det var bara början.

Hans ögon var hela tiden täckta, och flera gånger om dagen kallade de honom Abu-Kamar, för att få honom att förstå att de visste att han har en enda son och att de tänkte skada sonen om han inte gjorde som de ville. Minst en gång om dagen avlossade terroristerna skott mot hans öra.

Det var mycket kallt i rummet. De tog av honom alla kläder och lade honom på ett kallt stengolv. Hans händer var alltid bundna, de enda gångerna de tog av honom handfångslet var när han fick gammalt bröd att äta. De pissade på honom, misshandlade och slängde iskallt vatten över honom. De skrek att de skulle förstöra hans könsorgan, eftersom tre barn var mer än nog för en kristen hund.

– De band mina testiklar så hårt som möjligt, bland mycket annat som jag inte orkar berätta.

De förhörde honom och krävde namnen på alla som jobbade med honom under tiden på FN. Han visste att två av de personer han jobbat med redan dödats. När han lämnade Irak dödades två till.

De räknade upp namn men ville ha fler. Han sade åt dem att de som han arbetat med redan lämnat Irak. UNOHCI hade 36 tolkar, 30 flydde Irak direkt efter att FN-kontoren stängde. Den ende som nu är kvar i Bagdad är Khaled Hamami. Hans son dödades inför hans ögon för ett halvår sedan.

Kidnapparna krävde också namnen på dem som jobbade med honom i de två projekt han genomförde med amerikanerna. De sade åt honom att de redan hade gripit några av dem. De ville ha 50 000 dollar, annars skulle de hämta hans familj, våldta hans döttrar och döda hans son inför ögonen på honom.

De skrek att alla pengar han tjänat på FN och den amerikanska armén var smutsiga. Han sade att han omöjligt kunde få ihop så mycket pengar. Senare fick han veta att de förhandlade med hans fru och hennes bröder. Han sade att 10 000 dollar var allt han kunde få fram.

På morgonen den fjärde dagen sade de att de skulle släppa honom, eftersom hans fru lovat att betala, på villkoret att han skulle samarbeta med amerikanerna igen och spionera på dem. De påstod också att de hade likadana överenskommelser med de flesta som jobbade med amerikanerna och att det var anledningen till att de fortfarande var i livet.

Hans fru berättade sedan att en av terroristerna kom överens om att träffa henne vid Abu-Hanifa-moskén. Klockan sex samma morgon ringde de och krävde henne på lösensumman och hennes mobiltelefon. Hon sade att hon vägrade komma själv utan skulle skicka pengarna med sin ene bror. De krävde att han skulle ha med sig hennes mobiltelefon så att de kunde kommunicera med honom.

Bashars svåger gav dem pengarna och mobiltelefonen. De hade gett honom instruktioner: ”Gå till höger, vänster, du har en bil bredvid dig, vänd dig om...” Mannen som satt i bilen frågade honom varför hans ansikte såg så miserabelt ut. De sade åt honom att de inte skulle ta emot pengarna om han inte log, annars skulle det inte vara från hjärtat och emot deras tro, emot koranen.

By God

Sex dagar i Amman

– Samma kväll kom en av terroristerna och behandlade mig på det mest omänskliga sätt. De lade en säck över mitt huvud fast jag redan hade ögonbindel och trakasserade mig sexuellt ... Han blir tyst, får tårar i ögonen, tittar ned i golvet och ber om en stunds paus.

Syster Hatune ger honom vatten. Han fortsätter.

De överlämnade honom till en annan grupp, som satte honom i en gammal bil. Han tror att den stulits från irakiska armén, för han tyckte sig av motorljudet kunna avgöra att det var ett arméfordon. De tog honom ut ur bilen två gånger och satte honom i samma bil igen för att få honom att tro att de bytt bil. De körde ut ur staden, det var nämligen väldigt tyst, det enda han kunde höra var bönerna från en moské långt bort. En tredje grupp hämtade honom i en ny bil. Fyra personer fanns i bilen, med honom blev de fem. En på var sida om honom, föraren och en passagerare till som verkade vara chef.

Mannen till höger om honom stoppade något i hans byxficka, tog av honom huvan, lossade på repen runt hans armar, öppnade dörren och slängde av honom. Innan de körde därifrån skrek chefen att de skulle återkomma. Han hade ett val: Antingen började han jobba med amerikanerna igen och blev terroristernas spion, eller så skulle de döda hans familj.

– Jag försökte ta bort bindeln, kunde inte se, var rädd för att jag blivit blind men insåg när jag kunde se igen att det hunnit bli mörkt. Jag kände igen mig. Jag var i Rustamiye, ett område sex kilometer utanför staden. Jag försökte stoppa en taxi men insåg att jag inte hade pengar. Jag kom ihåg att de hade stoppat något i min ficka, jag tänkte att det kanske var pengar.

Det visade sig vara hans frus mobiltelefon. Han ringde hem men ingen svarade. Han ringde svågern, som tillsammans med en annan svåger kom och hämtade honom. Den natten sov han över hos svågern. Nästa dag tog de honom till ett sjukhus. Han led av alla slag de hade gett honom. Vården på sjukhuset var allt annat än bra, och han skrev ut sig själv. Han kände en privatläkare som kom hem till honom och gav honom tabletter mot värken.

Den 22 februari, samma dag som Samarakrisen, återvände familjen Alber Nazo hem. På morgonen den 23 april stannade en grå Opel utanför huset. En beväpnad person kom ut ur bilen och knackade på dörren, Bashars frus faster öppnade grinden. Mannen sade att de ville träffa Bashar. Hon kom in och sade till Bashar, som låg sjuk i sängen men tvingade sig upp och mötte främlingen.

Främlingen skrek att Amir abu-Kaser kallas Amir för att han dödat 25 personer. Det gör honom till amir, vilket betyder prins. Mannen krävde resten av informationen och resten av de 50 000 dollarna före den 25 februari.

– Om du informerar myndigheterna eller försöker fly utanför Bagdad kommer du och alla dina familjemedlemmar att dödas. Vi har koll på er dygnet runt, var det sista mannen sade åt honom.

Klockan är över två på natten och vi har ytterligare ett möte inbokat. Bashar överlämnar alla sina handlingar, sin registrering hos UNHCR, en detaljerad redogörelse med flyktvägen och lämnar oss. Ett av hans brev till UNHCR börjar:

By God
Sex dagar i Amman

Det finns en vers i koranen: ”förbered er på att terrorisera Allahs fiende och använd all makt ni har för att krossa fienden”. Terroristerna använder sig av den här versen och säger att de har fått instruktioner av Allah att döda alla otrogna.

Måndag den 9 april

På morgonen får Febroniya ett samtal från en av sina irakiska vänner i Syrien. Han säger att Syrien snart kommer att göra om visumreglerna. Som det ser ut nu får de ett halvårs visum i taget, sedan måste de tillbaka till Irak och förnya visumet. Det nya förslaget innebär att de bara får vistas i Syrien tre månader i taget.

Vi bestämmer oss för att äta en stadig frukost innan vi börjar med dagens intervjuer. Hanna tar oss till en libanesisk restaurang. De har fantastiska fruktcocktails gjorda på färska frukter, men varken kaffe eller te. Smörgåsarna är också en besvikelse, men vi börjar dagen med en vitaminkick i form av stora glas fyllda med färskpressade fruktjuicer.

Många sprithandlare, frisörer och musikaffärsinnehavare har dödats på grund av sitt yrke. Nisha känner en sprithandlare från Basra. Han ringer och frågar om vi får besöka honom. Han blir mycket glad åt vårt besök.

Sprithandlaren

Det är annandag påsk. När vi kommer in pratar frun i huset i telefon med Bagdad. Det är hennes morbror i luren. Han berättar att hennes granne och grannens son blivit kidnappade. Terroristerna delade på dem. Fadern trodde att sonen dödats, fick ett diabetesanfall och dog. Senare hittade man sonens kropp på en gata, efter att en fraktion av Sadr-gruppen ringt och berättat var den fanns.

Orsaken till mordet är okänd, men mest troligt är att det beror på att de hade en verkstad och var kristna. Man vill inte att kristna ska driva affärsrörelser.

Sprithandlaren, hans fru och två söner kom till Amman i november 2004. Pojkarna, som är 15 och 16 år, har inte gått i någon skola på över två år. De gick i en av kyrkornas inofficiella skolor i några månader, men den stängdes.

Deras hyra på 210 dinarer är förhållandevis hög, och det blir inte bättre av att ingen av dem arbetar.

Michael Faroji Micha, som sprithandlaren heter, är 47 år men ser mycket äldre ut. Sorg och tristess har tårt på honom. Hade det inte varit för att han har fyra syskon i Detroit, Michigan, där många från den kaldeisk-katolska kyrkan bor, hade han inte överlevt. De skickar honom pengar varje månad. Men han har tre andra syskon, tre bröder som är kvar i Irak och som han är mycket orolig för.

Michael drev en alkoholaffär i Basra. Efter Saddams regims fall blev det lika med en dödssynd. Att sälja alkohol strider mot islamisternas övertygelse. De hotade att döda honom och att kidnappa hans söner. Bredvid hans affär fanns en kyrka. Hans fru stoppades framför den. Två män skrek åt henne att hon måste bära slöja, sluta gå i kyrkan, konvertera till islam eller se sina barn dödas.

En kväll blev Michael och den ena sonen beskjutna. Båda överlevde men två män som stod nära dem dödades av kulspruteskotten. Michael insåg att det var slutet. Han sålde allt han ägde och flydde.

By God

Sex dagar i Amman

Sönerna serverar oss nybakade kakor. Det är modern som bakat. Hon ber oss pröva hennes kokoskakor, säger att det är ett hemligt recept och ler. De smakar ljuvligt.

Michael kommer tillbaka till rummet med händerna fulla av handskrivna hotbrev, blandat med fotografier från den gamla goda tiden. Det är bilder på hans spritaffär, på hans kollegor och konkurrenter som antingen har dödats eller flytt.

Michaels första flyktanhalt blev Bagdad, men bara någon vecka efter att de kom dit fick de det första hotbrevet. Han håller upp det så att vi kan fotografera. De fick ett dygn på sig att betala skatt till motståndsrörelsen så att de kunde bekämpa amerikanerna, eller så skulle någon av sönerna dödas. Brevet är signerat Shekh Abu Al-Beyt Awali, Hizbe Dawa Islami (Islams saks parti).

De packade ihop sina saker och kom till Amman.

Innan kriget bröt ut fanns det 700 kristna familjer i Basra. I dag finns kanske trettio kvar, de som inte har råd att flytta.

Han visar bilder på andra vänner som också drev alkoholaffärer, vilket bara kristna gjorde, och som alla dödats. Han är den ende av sex som överlevt.

Michael har ansökt om visum till USA, vilket han hoppas ska beviljas. Tristessen håller på att ta död på honom. Han har, bland många andra åkommor, högt kolesterolvärde och tappar tänder. Caritas har betalat för den akuta tandvården.

Sönerna är däremot pigga och glada, och de är ute och leker hela dagarna. Men Michael är rädd att de ska bråka med jordanska barn och därför bli deporterade.

Han har varit i kontakt med en kyrka som lovat att de ska få undervisning i engelska och arabiska.

En av Michaels bröder, Adel, var fängslad i Iran 1987 till 1991. De visste inte att han levde. Deras far dog av sorg. Han föll framför porten till kyrkan som han besökte varje dag för att be till Gud att få veta vad som hänt Adel. Kort efter faderns död mottog de ett brev från Röda Korset där det stod att Adel levde.

Adel bor nu i Telkef i norra Irak. Han jobbade tidigare åt amerikanerna i Tikrit. Michael vet inte exakt vad han gjorde men att han blev hotad och flydde till Telkef, där han jobbar med sina svärföräldrar.

Michael känner sig kluven. För bara någon månad sedan var han beredd att ta familjen och flytta till Telkef, eftersom varken FN eller USA verkar bevilja något visum. Men den senaste tiden har även kristna i det annars säkra Telkef känt sig hotade.

Febroniya har läst om systrarna Linda och Rita, som mördades på samma gång, och vill därför träffa deras familj innan vi återvänder till Europa. Syster Hatune, Hanna, Nisha, Fahmi och jag har också gjort upp planer för familjens framtid. Vi tänker flytta dem till en bättre lägenhet, köpa möbler och kläder åt dem och göra deras röster hörda i USA och Europa.

Jouni grips av polisen

By God

Sex dagar i Amman

De har knappt vaknat när vi kommer. De har antagligen också varit på någon av de sena påskmässorna.

Leyla blir mycket glad över att se oss, och det blir Erkan och Nora också. Wassim ligger och halvsover men går upp och hälsar artigt. Samir har redan börjat på sin andra kopp kaffe. Jouni är inte hemma, de har inte hört av honom och tror att han har sovit hos en kompis.

Vi berättar att vi börjat leta efter en ny lägenhet åt dem och att vi också kommer att samla pengar till möbler, kläder och annat de behöver. Samir är en stolt människa och blir till en början nästan sårad. Leyla vill inte flytta eftersom hon tror att en ny lägenhet kan få amerikanerna att tro att de har det för bra för att få visum. Vi formulerar om meningarna och säger att de bara får låna lägenheten under en tid, att vi kommer att betala hyran under ett halvår, att möbler och annat inte kommer att ägas av dem.

Nora och Erkan tittar förväntansfullt på sin mor. Hon brister ut i ett leende, säger att hon är tacksam för vårt stöd och ber barnen komma med sötsaker som man bjuder på vid påsk. Barnen får tårar i ögonen av glädje. Äntligen kan de slippa "lägenheten" som egentligen är ett skjul.

Vi sitter på deras madrasser. Jag och Hanna skriver ned vad de behöver och hur mycket det kommer att kosta. Syster Hatune, Febroniya och Leyla småpratar. En mobiltelefon ringer. Det är Samirs, Leyla svarar. Efter att ha utbytt några vänliga hälsningsfraser ställer hon sig upp, skriker, gråter, tappar luren och ramlar ihop på en av madrasserna.

Jouni, hennes son, har gripits av polisen och ska deporteras till Irak.

– Vad kan vi göra? frågar syster Hatune och tittar åt mitt håll.

Jag bestämmer att vi ska åka till stationen och kräva att de släpper honom. Han är ju registrerad som flykting hos UNHCR och har därför rätt att stanna i Jordanien. Man kan inte bara strunta i internationella regler.

På vägen dit ringer jag och pratar med Nasser el Nabisi, en av UNHCR:s flyktingadvokater. Han lovar att genast ringa och faxa till polisstationen och kräva att de släpper Jouni.

Några hundra meter innan vi når polisstationen hoppar Nisha av; han har inget uppehållstillstånd.

Polischefen Ayman är trevlig, hövlig och lyhörd. Leyla däremot är hysterisk och onåbar. Jag ber Ayman att berätta vad som hänt, vilka lagar och regler som gäller och vad de ämnar göra med Jouni, som sitter i arresten.

Polischefen säger att de grep tio kristna irakier föregående kväll. Nio släpptes eftersom de hade giltiga id-handlingar och för att det är påsk.

Leyla, som inte längre skriker, säger att hennes son gripits just därför att han är kristen, att de inte vill ha kristna i Jordanien och de därför har börjat deportera dem.

By God

Sex dagar i Amman

Polischefen tittar på mig och säger att det inte är sant. Hans egen farfar ska ha blivit ammad av en kristen kvinna, och själv har han vuxit upp i en stad där kristna och muslimer lever sida vid sida utan några problem.

Den enda anledningen till att Jouni inte släppts är att de inte har fått se hans UNHCR-registrering och ett giltigt pass.

Jag säger att de visst fått se en kopia på UNHCR-registreringen, och att det borde räcka för identifiering.

Då påstår han att man på UNHCR har sagt till polisen att alla registreringsbevis som utfärdats i februari i år har ogiltigförklarats. Varför det gäller just den månaden vet han inte, men Jounis bevis är från februari.

Efter ett stort drama med en hysteriskt gråtande Leyla; Hanna som försöker lugna ned alla och Ayman som blir försiktigare ju mer jag berättar om anledningen till vår vistelse i Amman, kommer en annan polischef och tar Ayman åt sidan. De ser inte syster Hatune, som står väldigt nära dem.

Syster Hatune hör hur den andre säger åt Ayman att ta det lugnt, att jag kan vara där för att göra en film om förtryck av kristna, och det är ju inte direkt den bilden de vill att västvärlden ska få av jordanierna.

– OK, han kan komma ut om du kan identifiera honom, säger Ayman när jag berättar att jag pratat med FN och att de säger att de ska faxa över ett bevis samt att de inte har hört talas om någon ogiltigförklaring.

Jag svarar att han för mig gärna får stapla upp hundra män bredvid varandra och jag kan peka ut Jouni. Han säger att det är påsk och att han ska göra oss alla en tjänst, eftersom han gillar kristna. Han ber en underlydande hämta Jouni.

En trött Jouni leds in i Aymans befälsrum. Den unge mannen sätter sig och försöker förklara för polischefen, men Ayman och han kommer inte överens. De har helt olika versioner av händelsen.

Jouni säger att Ayman och sju andra polismän kom in i en biljardhall, grep tio kristna irakier och sade åt dem att de skulle få fira påsk i Bagdad. De andra släpptes men inte han, varför vet han inte.

Lättade lämnar vi dock polishuset tillsammans med Jouni och åker hem till familjen för att äta påskmat.

På kvällen ringer jag en anställd på UNHCR som kräver att få vara anonym och bekräftar att den jordanska polisen deporterar irakiska flyktingar fast de är registrerade hos FN.

Vildsvinsjägaren

Det är mycket sent på natten och vi borde åka till hotellet för att förbereda oss inför morgondagen, men Nisha har varit i kontakt med en vildsvinsjägare som kan tänka sig att träffa oss nu. Vi knackar på. Det är en spartansk men vackert inredd lägenhet på andra

By God

Sex dagar i Amman

våningen. Den äldste sonen, Luay, öppnar dörren. Han är uppklädd för påsken, liksom resten av familjen.

Mellersta sonen Aboud serverar kaffe medan Luay berättar att han inte gått ut på över ett år. Den enda plats han besökt sedan hans id-handlingar beslagtogs av polisen är kyrkan. Han går inte ens ut för att andas frisk luft. Om han åker fast och skickas tillbaka till Irak är det lika med hans dödsdom.

Hela familjen, far, mor och tre söner, kom till Amman den 29 november 2004.

Ett halvår tidigare, den 19 april, var fadern Laith på lunch, liksom hans vän och kompanjon Andrew Kanady, som ursprungligen kom från Ryssland och som hade kanadensiskt medborgarskap. De ägde en import- och exportfirma tillsammans och utförde även en del kontraktjobb åt amerikanerna. Deras tredje kompanjon, Munir Solaka Toma, Laiths sväger, var också med.

Vid tvåtiden ringde deras sekreterare till Munirs fru:

– Din man har blivit dödad!

Munirs fru och deras dotter åkte till Dora, den kristna stadsdelen, och såg både hans och hans vän Andrews döda kroppar i en bil. Polisen anlände, tog med sig kropparna till sjukhuset och Munirs fru och dotter till förhör.

Två dagar senare fick familjen tillbaka kroppen, den tredje dagen såg de en bil köra fram och tillbaka på ett misstänkt sätt. I kyrkan hittade man ett hotbrev mot släkten. De tog det inte på allvar. På kvällen kom en äldre man och frågade efter Munirs fru och barn. Nu tog de hoten på allvar och blev rädda för att resten av familjen också skulle dödas. I ett av hotbrevens stod det att Munir och Andrew dödats för att de inte hade irakiska medborgarskap.

En annan anledning kunde vara att de jagade och åt vildsvin, vilket enligt koranen är förbjudet. Fundamentalister hade varnat dem redan före Saddams fall.

De ringde Munirs syster i Toronto i Kanada, som rådde dem att omedelbart flytta familjen. System skickade också en kanadensisk journalist som hon visste var i Irak med ett meddelande. Journalisten rådde också Munirs fru att ta med sig den åttaåriga dottern och fly från landet.

Vd:n för ett kanadensiskt företag flyttade frun och dottern till ett av Saddams före detta palats, där de gömdes.

Terroristerna började hota resten av släkten. De kom hem till släktingar flera gånger och var inte ens maskerade.

Laith pratade med en av dem och frågade varför det var viktigt för dem att prata med frun. Mannen svarade att han inte visste. De lydde bara order och visste inte varför hon var intressant.

By God

Sex dagar i Amman

I Irak sätter man upp lappar när någon dör, så att släktingar, vänner och grannar vet när begravningen äger rum. Alla lappar om Munirs och Andrews begravningar slets ned av dem som hotade hans familj.

Laith var under de dagarna nära döden två gånger, båda gångerna körde en amerikansk patrull förbi och han klarade sig.

En dag, när han skulle köra sin fru till en släkting, började en bil köra efter dem. Nu hade Laiths familj blivit måltavla.

Två personer kom hem till honom och visade upp granater som de lindat kring benen och sade att de skulle spränga huset med alla tolv kristna familjer i det om han inte berättade var Munirs fru var. Laith och hans familj gömde sig hos släktingar i en vecka.

När de flyttade hem igen var de hela tiden tillsammans i samma rum, och även när de lämnade huset höll de ihop.

Laiths svärfar hade problem med andningen och bodde hos dem. De var tvungna att ta honom till sjukhus varje dag för syrgas och en injektion. När det här började köpte de hem syrgas, hans tillstånd förbättrades och de kunde resa. En dag när Laith var ensam hemma ringde det på dörren. Han hoppade ner från tre och en halv meter och skadade ryggen. Det var då de bestämde sig för att fly från landet.

De tog med sig det allra nödvändigaste och körde därifrån mitt i natten. Det var utgångsförbud och polisen skulle kunna döda dem. Han körde väldigt sakta, hade en varningstriangel så att polisen förstod att det var något speciellt. Väskorna lades inte i bilens bagageutrymme på en gång utan en i taget, så att ingen skulle förstå att de var på väg därifrån.

Hyran är på 100 dinarer, vatten och el kostar 15. Ingen av dem vågar arbeta eftersom de är rädda för att bli deporterade. De är mycket trötta men ändå glada över att få vara tillsammans och i livet.

Frun säger att det inte stämmer att ingen av dem jobbar, emellanåt jobbar hon på Moder Teresas ålderdomshem. Hon är registrerad som volontär men får betalt, fem dinarer per dag.

Sönerna berättar om sina drömmar. De vill härifrån. De vill studera och skapa sig en framtid i Australien. Luay har alltid drömt om en egen bilverkstad, älskar att meka. Bröderna är specialiserade på BMW. Under skolloven i Irak, jobbade de som mekaniker. Stolt visar de upp bilder från den tiden.

Tidigt nästa morgon hämtar Hanna oss. Klockan nio sitter vi på planet tillbaka till Europa och tryggheten.

Vissa personer i den här rapporten har krävt att få sina för- och efternamn publicerade, andra har endast velat kallas vid förnamn och en tredje grupp är anonyma och har fått nya namn.

Mor Afrems stiftelse tackar Nuri Kino för att han har skrivit denna rapport ideellt.